

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SEÇİMLER BİTTİ

DEVİRİMİN GELİŞİMİ SÜRÜYOR

•Büyük
Proleter
Devinim

•Boş Vaadler
Neden
İlgi Çeker?

•Filistin
Devrimi İkili
Kıskaçta

•Savaş ve
İç Cephe

•Daha Atak
Daha
İnisiyatifli

Gazi Mahallesiinde Seçimleri Boykot Eylemi- 21 Temmuz 2007

Kadıköy ve Taksim'de Dergi Dağıtımı

BÜYÜK PROLETER DEVİNİM

Büyük tarihsel devinimlere yüzeysel yaklaşanlar, bu devinimlerin bir gün durulacağını, hatta tamamen söneceğini düşünürler. Olguların en temeline kadar inemeyen, olguları, onları yaratan nesnel koşullarla birlikte ele almayanlar için varılan bu sonuç kaçınılmazdır. Bunlar, proletaryanın büyük evrensel devinimine de bu anlayışla bakarlar. Proleter devinimin bir gün yatışacağını ve zaman içinde sıradanlaşacağını düşünürler.

Kapitalist toplumun yerini alacak ileri topluma varacak olan proleter hareket, kapitalist üretim biçiminin daha ilk ortaya çıkışında, onunla birlikte filiz halinde ortaya çıkmıştır. Proleter hareketin tarihsel gelişimi, kapitalizmin tarihsel gelişiminden ayrılamaz. Maddi koşullar gelişip olgunlaştıkça, proleter hareket de militan ve yetkin bir nitelik kazanır. Sonunda kapitalist üretim biçimini, üretim ilişkilerini (karşılıklı ilişki biçimini), toplumun örgütsel yapısını devirecek bir konuma gelir. Bu hareket artık proleter devrimci bir harekettir; devrimci proleter hareket olarak proleter sınıfın kendisini de dönüştürecek bir noktaya gelir. Ancak ondan sonradır ki, kapitalist özel mülkiyet toplumsal mülkiyete dönüşür. Bütün bu dönüşümün ön koşulu bir devrimdir. Proleter devinim bu noktada devrim düzeyine varmıştır. Açıkça anlaşılacağı gibi proleter evrensel devinim, kapitalizmin temelleri üzerinde hareket eder ve bu temeller dönüşüncüye dek varlığını sürdürür.

Proletaryanın bir sınıf olarak sermaye egemenliğine karşı harekete geçtiği her yerde, bu hareketin bir gün dineceğini, hatta raydan çıkacağını düşünenler hep olmuştur. Oysaki bu hareket, ancak evrensel olarak varolabilen proletaryanın evrensel hareketinden ileri geliyor ve yine proleter sınıfın evrensel hareketi olarak sürüyor. Kendi yapısında insanlığın genel koşullarını barındırdığı için, proletaryanın kurtu-

luşu insanlığın kurtuluşu olacaktır. İnsanlığın kurtuluşu ise ancak komünist toplumda gerçek olur. Bu temelde gelişen hareket, kapitalizmden komünizme geçiş hareketidir. Proletaryanın büyük tarihsel devinimi yeni bir tarihsel dönemin gelişimini ifade eder. Yeni bir tarihsel dönem, eğer maddi koşulları oluşmuşsa başlar. Bir kere ortaya çıktıktan sonra yeni tarihsel dönem zafere ulaşmaya kadar bir dizi alt üst oluşlar yaratarak yoluna devam eder. Proletaryanın devrimci hareketi bazen durgunlaşsa ve geçici olarak geriye çekilse de evrensel olarak hedefine ulaşmadan yatışacağını beklemek, bu hareketin devrimci temellerini hiç anlamamaktır.

Büyük tarihsel devinimin gerçek temellerini anlamayanlar, 90'larda sosyalizmin artık geçmişe gömüldüğünü, bir tarihsel hareketin artık sona erdiğini ilan ettiler. Proletaryanın saflarında bile buna inananlar çıktı. Oysaki bu büyük tarihsel devinim, kapitalizmin temellerinden yeniden ve yeniden doğmaktadır. Ve çok geçmeden kapitalist dünyayı alt üst eden yeni bir eylem dalgasının yükseldiği görüldü. Bu seferki proleter eylem dalgası insanlığı derinden etkileyerek komünizmin dünya egemenliğine kadar sürecek güce sahiptir. Şu son on yılda süren enternasyonal eylemler bu yönelimin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Proletaryanın devrimci hareketinin yatıştığını, proleter fırtınanın dindiğini sananlar, yeni bir devrim fırtınasının orta yerinde alabora oldular. Bütün ekonomik ve tarihsel gelişme proletaryanın devrimci hareketinin zafere ulaşmasının bir zorunluluk olduğunu gösteriyor.

Burjuvazi egemen olduktan sonra, hep kendisine karşı gelişen proletaryanın büyük deviniminin bir gün sona ereceğini bekledi. Halbuki kendisi de bir büyük tarihsel devinim sonucu iktidara gelmişti ve eski egemen sınıf onu engelleyememişti. Şimdi de kendisine karşı böyle bir hareket gelişiyor. Ve o da tıpkı devirdiği eski sınıf gibi bu hareketi engelleyemeyecektir. Fransız burjuvazisi, Prusya kuvvetlerinin dolaysız desteği ve Avrupa burjuvazisinin büyük çabasıyla Paris Komünü üzerinde zaferini ilan ederken ve proletaryanın hiç bir yerde bir daha böyle bir ayaklanmaya girişmeyeceğini sanırken; aslında Paris Komünü'nün gelmekte olan proleter çağın şafağı olduğunu, kapitalist çağın ise sona ermekte olduğunu anlayamamıştı. Aynı tarihsel durum başka koşullarda Almanya'da 1918'de yineleni. Alman burjuvazisi Rosa ve Karl'ı katledip Spartaküs Ayaklanmasını ezdiğinde, proletaryanın bu ayaklanmaya bir daha kalkışmayacağını hesap etti. Ama daha sonra yeni

Kapitalist toplumun yerini alacak ileri topluma varacak olan proleter hareket, kapitalist üretim biçiminin daha ilk ortaya çıkışında, onunla birlikte filiz halinde ortaya çıkmıştır. Proleter hareketin tarihsel gelişimi, kapitalizmin tarihsel gelişiminden ayrılamaz. Maddi koşullar gelişip olgunlaştıkça, proleter hareket de militan ve yetkin bir nitelik kazanır. Sonunda kapitalist üretim biçimini, üretim ilişkilerini (karşılıklı ilişki biçimini), toplumun örgütsel yapısını devirecek bir konuma gelir. Bu hareket artık proleter devrimci bir harekettir; devrimci proleter hareket olarak proleter sınıfın kendisini de dönüştürecek bir noktaya gelir. Ancak ondan sonradır ki, kapitalist özel mülkiyet toplumsal mülkiyete dönüşür. Bütün bu dönüşümün ön koşulu bir devrimdir.

ayaklanmalar ve çatışmalar devam etti. Amerikan kapitalistleri, komünistlere, devrimci işçilere karşı insan avı başlattıklarında aynı şeyi düşünmüşlerdir. Ama yıllar sonra bu hareket Seattle'da yeniden ortaya çıktı. Burjuvazi, kendisine karşı gelişen hareketin kendi düzeninin temelleri üzerinde hareket ettiğini ve kendi iradesi dışında, bu hareketin kaçınılmaz sonucuna varmak için tüm şartlarını kendisi hazırladığı halde, yine de bu hareketin bir gün tükeneceği kuruntusuna kapılmaktan kurtulmuyor.

Küçük burjuvazi ise tarihte büyük devrimleri kabul ederken, proletaryanın çağdaş büyük deviniminden daima ürküntü duymuştur. Proletaryanın deviniminin başarıya ulaşacağına hiçbir zaman inanmamıştır. İçlerinde sosyalizmden etkilenenler bile, proletaryanın zafere ulaşacağından her zaman kuşku duyarlar. Bu görüş açısı ise proletaryaya güvensizlik ve burjuvaziye güven biçiminde kendini açığa vurur. Proleter bir zaferi görene kadar, güvensizliklerini sürdürürler. Bu güvensizlik küçük burjuva yazında da kendisini çeşitli biçimlerde açığa vurur. Büyük proleter devinimin bir gün başarıya ulaşacağını düşünmedikleri için, gelmekte olan yeni toplumu göremedikleri için sık sık bunalıma girerler, varolana sığınır. Oysaki büyük bir güçle geleceğe, yeni topluma doğru ilerleyen o büyük devinim, sığındıkları o sistemi her yerde yerden yere çalacak bir biçimde yoluna devam ediyor. İnsanlığın sınıfsız geleceği bu büyük proleter devinimin sonucu olacaktır.

Kapitalist üretim biçimi hiçbir engel tanımadan bir yere girerken, burjuvazi yükseliş çağına girmenin ürünlerini devşiriyordu. Geçmişe ait olan her şeyi sorguluyor, yargılıyor, pratik olarak yadsıyordu. O, evrensel bir devinim yaratmıştı. Tabii hiçbir şey bunun önünde duramazdı. Burjuva yükseliş coşkusu her alanda yaşanıyordu. Cervantes'in Don Quichotte'sinde, W. Shakespeare'nin oyunlarında ve Rönesans döneminin tüm o dev yapıtlarında, Aydınlanma Çağı'nın düşünsel yapısında, kısacası zihinsel üretimin her dalı bu yükselişin coşkusuyla doldu. Fakat burjuvazi egemen olur olmaz, kapitalist üretim her yere girer girmez tüm o parıltılı etkisini yitirdi. Önce burjuva yaşam biçiminin yarattığı hayal kırıklarından sonra kapitalist sınıfın karşıtı, proletarya tarih sahnesine çıktı. Artık proletaryadan beslenen bir başka büyük tarihsel devinim eski toplumu yerle bir etmeye hazırlanıyor. Proletaryanın devrimci hareketi teori, politi-

ka, estetik, sanat ve bütün alanlarda burjuva güçlerle çatışma içine girdi. 19. yüzyılın ortalarına doğru ortaya çıkan bilimsel sosyalizm, 20. yüzyılın tümü boyunca artık çağın en etkin gücü durumuna geldi. Ekim Sosyalist Devrimi'yle birlikte kapitalizmin çöküş, sosyalizmin yükseliş çağı başladı. Dünya devrimci proletarya hareketi tarafından öne çıkartılan "kapitalizmin çöküş, sosyalizmin yükseliş çağı" belirlemesi ile "proleter devrimler çağı" belirlemesi, proletaryanın büyük tarihsel deviniminin, çağın sürükleyici gücü olduğunun açık ifadeleridir. Eski toplumsal sistem önüne ne denli engel çıkarırsa çıkarsın, devrimci proleter hareket yoluna devam edecek, hedefine varacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf hareketinin etkisini yitirdiğinin sanıldığı bir sırada, proleter hareket her seferinde bir öncekinden daha güçlenmiş ve varlığı ile etkisini daha da artırmış olarak ortaya çıktı. Komün sırasında tek bir kentte, Paris'te ayaklanacak durumda, Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte dünyanın bir çok yerinde iktidarı alacak duruma geldi. Sosyalizm, artık dünyanın altıda birinde egemendi. Sosyalizm, aynı yüzyıl içinde bir sistem haline geldi. İktidara gelemediği yerlerde ise egemenliği ele geçirecek kadar olgunlaşmıştır ve deneyimlidir. I. Enternasyonal dönemi ile kıyaslandığında III. Enternasyonal döneminin proletarya mücadelesi büyük bir ilerleme sağlamıştır. III. Enternasyonal doğrudan komünist olarak ortaya çıktı. Bu durum dünya proleter hareketinin geldiği yer hakkında kesin bir fikir veriyor. Bununla birlikte proletarya hareketinin her yerde ve her zaman daima ileri gittiği de söylenemez. Sınıf mücadelesinin tarihi düz bir çizgi izlememiştir. İleri çıkışlar ve sıçrayışların yanında, geri çekilme ve düşüşler de yaşanmıştır. Bu geri düşüşler geçicidir, mutlak olan ise proletaryanın iktidara geleceğidir. Bunun en son kanıtı dünya proletaryasının son yıllarda yükselttiği enternasyonal eylemlerdir. Dünya kapitalist güçleriyle küresel iç savaşa tutuşacak kadar güçlü, militan, bilinçli ve birikimli bir proletarya var artık.

Kapitalizmden komünizme geçişin maddi öncülleri yeterince olgundur. Bu geçiş bir devrimci dönüşüm yoluyla gerçekleşecektir. Tarihin bu en derinine giden eylemi, ancak proletaryanın büyük devrimci devinimiyle gerçekleşebilir. Proletarya bu dönüşümün öncü, devrimci gücüdür.

C. Dağlı

burjuva yaşam biçiminin yarattığı hayal kırıklarından sonra kapitalist sınıfın karşıtı, proletarya tarih sahnesine çıktı. Artık proletaryadan beslenen bir başka büyük tarihsel devinim eski toplumu yerle bir etmeye hazırlanıyor. Proletaryanın devrimci hareketi teori, politika, estetik, sanat ve bütün alanlarda burjuva güçlerle çatışma içine girdi. 19. yüzyılın ortalarına doğru ortaya çıkan bilimsel sosyalizm, 20. yüzyılın tümü boyunca artık çağın en etkin gücü durumuna geldi. Ekim Sosyalist Devrimi'yle birlikte kapitalizmin çöküş, sosyalizmin yükseliş çağı başladı. Dünya devrimci proletarya hareketi tarafından öne çıkartılan "kapitalizmin çöküş, sosyalizmin yükseliş çağı" belirlemesi ile "proleter devrimler çağı" belirlemesi, proletaryanın büyük tarihsel deviniminin, çağın sürükleyici gücü olduğunun açık ifadeleridir. Eski toplumsal sistem önüne ne denli engel çıkarırsa çıkarsın, devrimci proleter hareket yoluna devam edecek, hedefine varacaktır.

BOŞ VAADLER NEDEN İLGİ ÇEKER?

Seçim oyununda son dönemece girildi. Bu yazı sizlere ulaştığında ise, seçim sonuçları çoktan açıklanmış olacak. Sandığa gitmeyen ileri bilinçli milyonların dışında, hiç biri sağlam bir programa sahip olmayan tekeli partiler, salt boş vaatler ve hamaset edebiyatıyla topladıkları oyların keyfini çıkaracaklar. Tekelci gerici partiler, bu keyfin rahatlığını yaşamadan, seçimlerin daha da alevlendirdiği siyasi krizin kucagında bulacaklar kendilerini. Ama yine de, geriye şu soru kalacak: Nasıl oluyor da, milyonlarca insan, bu denli boş ve yalanlarla şişirilmiş olduğu apaçık belli vaadlere kanabiliyor?

Herkes bu soruya kendince cevap veriyor. Psikoloji ve iletişim konularında akademik kariyer yapmış insanlara kulak verelim önce. Bilgi Üniversitesi'nden Doç. Serdar Değirmencioğlu, bu konuda dünyada yapılan bir dizi akademik araştırmanın sonuçlarını aktarıyor: Bu boş vaadlere kanmayı seçenleri, genelde, "politikayı anlamak için araçları olmayan bireylerin ve 'düze çıkmak' için hayaller kuranların oluşturduğunu" ifade ediyor. Doç. Değirmencioğlu, Genç Parti'nin özellikle kentlerde kazandığı başarıyı, "bir başarı halini somutlaştırması ve tek bir oy ile bol getiri vaat edebilmiş olması" ile açıklıyor. Haklı olarak, bu kitlelerin saf, şaşkın ya da cahil olmasının, meselenin özünü oluşturmadığına dikkat çekiyor ve ekliyor: "Demokrasilerde bireyler politikayı tek başlarına incelemeler ve tümüyle bireysel bir çabayla toplumsal ufuklar oluşturmazlar. Eğer toplumda güçlü politik örgütlenmeler varsa, bir yandan emekçilerin geçmişini ve bakış açısını taşıyan partiler, diğer yandan sendikalar ve diğer mesleki örgütlenmeler ortak çıkarlar üzerine ortak akıl üretirler ve bu ortak akıl topluma yayabilirler." Bu anlamda, 12 Eylül'ün, söz konusu ortak aklın üretilmesi ve politikalarının anlaşılması için gerekli tüm kurumları ortadan kaldırmasıyla, bugünkü durumun yaşandığına hükmediyor.

Aynı konuya ilişkin araştırmaları bulunan akademisyen, Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden Doç. Esra Arsan, yine ilginç bulgular sunuyor. Türkiye'de siyaset-kitle ilişkisini "Klientalizm"le açıklayan Dr. Arsan, bu kavrama ilişkin şunları dile getiriyor: "Siyaset biliminde, politikacıların uzun vadeli politikalar uygulamak yerine, kendisine oy verenleri müşteri gibi görüp müşteri temelli ilişkiler kurması, satın aldığı oy karşılığında, kişiye ya da belli bir zümrenin yararına bir politika yürütmesi ya da serviste bulunması anlamına gelir." Ayrıca, Dr. Arsan, klientalizmin, "ortak çıkar, kamu yararı ve kamusal ilgi" gibi temel demokratik değerlerin siyasetten dışlandığı ülkelerde ortaya çıktığını belirtiyor. Öte yandan, Türkiye ve diğer ülkelere yönelik araştırmalarda, yaygın medyanın seçim dönemlerinde, sanıldığı aksine etkisiz olduğunun, halkın genellikle medyanın işaret ettiği partilere yüz vermediğinin ortaya çıktığını haber veriyor. Buna rağmen, seçim dönemleri dışında, güncel yaşamın akışı içinde, tekelliliğin medya ve diğer kanallardan sürekli propaganda bombardımanıyla, insanlarda kalıcı mesaj ve izlenim oluşturma yöntemini şöyle açıklıyor:

"İnsan beynine gelen herhangi bir enformasyon daha önce beyne kaydedilmiş uzun süreli bellek ile ilişki kuruyor. Bizim "priming" olarak adlandırdığımız süreç de, izler-kitlenin haber bültenlerinde ve gazetelerde okudukları haberlerden edindiği enformasyon ile ileride karşılaştıkları durumlardaki yargılarını yönlendirdikleri esasına dayanır. Özellikle belli bir politikacının ortaya attığı belli bir sorunsalla ilgili haber sayısı ne kadar fazlaysa o haberler, izler-kitlede daha az gündemde olan haberlere oranla belli bir birikim yapar. İzleyici, yeni karşılaştığı durumlara tepki verirken, önceden biriktirmiş olduğu bu bilgiler ölçüsünde davranır." (Alıntılar, 8 Temmuz tarihli Evrensel-Hayat ekinden yapılmıştır)

Olaylardır Asıl Öğretici

Bu değerli akademisyenlerin çalışmaları, kuşkusuz, günlük yaşamda karşımıza çıkan bir çok olguyu anlamamıza yardımcı oluyor; yine de, hepsini ve de en önemlilerini değil. Örneğin, 2002 seçimlerinde neden, AKP'ye giden oylardan daha fazla sandık başına gitmeyenler ve geçersiz oy kullananlar bulunduğunu, açıklanmıyor. Ki, bu sayı, neredeyse 13 milyonun üzerindeydi.

Öte yandan, sandık başına giden kitlelerin nasıl bir partiden diğerine savrulabildiklerini, en boş vaatlerin peşine düşebildiklerini ve icraatlarıyla milyonlara kan kusturan "denenmiş" hükümet partilerinin yalanlarına nasıl kanabildiklerini; onların salt cahil, saf ve kandırılabilir olduğuyla açıklamak, bir soruyu başka bir soruyla cevaplamaktır. Bu açıdan akademisyenler, ortak akıl üretme mekanizmalarının yoksunluğu, klientalizm ve bilgi bombardımanı olgularına dikkat çekerek bir kapı aralamış oluyorlar. Kapıyı sonuna kadar açmak için, çok önemli bir olguyu, bu listeye eklemek gerekiyor: Tarihsel olayların gücünü...

Ortak akıl, sınıf bilincidir. Ve o bilinç, sınıfın fertlerine doğuştan verili değildir. Uzun süreli sınıf mücadeleleri, bu uğurda verilen can bedelleri, sadece ortak aklı değil, ortak hafızayı da biçimlendirir. Üzerinde yaşadığımız toprak, bu konuda, hiç de kuru bir bozkır değildir. Son 35 yıldır demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde, emeğin kurtuluşu kavgasında onbinlerce insan, arkalarında nesiller boyu unutulmayacak anılar ve miraslar bırakarak toprağa düştü. Tek başına Maraş katliamı, o vahşeti yaşayan ve tanık olan milyonların üzerinde, 30 yıl sonra bile öfke uyandırabilecek güçtedir. Aynı şekilde, Sivas katliamı, kendisine 'sol' diyen bir partinin Alevi demokratları üzerinden oy avcılığına, hiçbir devrimci, propagandanın yapamayacağı denli güçlü bir darbe vurdu.

Bu topraklar sık sık, tekeli egemenliğin olağan-sıradan-günlük işleyişini kesintiye uğratan büyük tarihi olaylarla sarsıldı. Olayların sarsıcı gücü, emekçi sınıfları ortak akıl üretme sürecine çeken örgütsel mekanizmaların yokluğunu doldurdu. Entelektüel camia, emekçiler için "balık hafızalı" deyimini kullanmayı pek sever; büyük tarihi olayların ve onlara dair sarsıcı politik derslerin halklar tarafından kısa sürede unutulduğunu sanır. Oysa biz, aynı halkları, 1 Mayıs katliamından 30 yıl sonra Taksim'de; Sivas katliamından 14 yıl sonra Madımak ötelinin önünde, onbinler halinde toplanırken ve kavga ederken gördük. Hrant Dink'in katlinde sonra "ortak aklın" yüzbinlerce insanı kendiliğinden; adeta arkasından itercesine, ayaklarından sürüklercesine, nasıl Agos Gazetesi önünde topladığını gördük. Sınıf bilincinin uzun süreli birikimi, sarsıcı nitelikteki tarihsel olaylarda kendini hep gösterdi. Dip akıntıları, böylece yüzeye vurdu. Kesinlikle söyleyebiliriz ki, tarihi olayların sarsıcı gücü, emekçi sınıfların bilincinin şekil-

lenmesinde, hiçbir parti ve de sendikaların ulaşamayacağı etkinlikte işleme devam ediyor.

Sefaletin Geleceği Yok, Bugünü Vardır

Yine de tarih, her günü büyük ve sarsıcı olaylarla geçen zaman dilimi değil. Ardarda ve üst üste gelen büyük olayların arasına, kimi uzun kimi kısa sayılabilecek durağan günler girer. Tekelci gerici, bu durağan günlerde, sarsılan egemenliğini tamir için uğraşır. Akademisyenlerin sözünü ettiği “klientalizm” ve gerici propaganda bombardımanı işte bu ara dönemlerde yoğunlaşır.

“Klientalizm”in binlerce örneğini, en çok seçim dönemlerinde görebilirsiniz. Belediyeler, oy karşılığı, iş vaadlerini üst üste yığar; yaz ortasında yoksullara kömür, okul defterleri dağıtılır; yıllarca maaşlarına zam bekleyenler, seçim öncesi bir parmak balı sevinirler; yollar asfaltlanır, vs. vs.

“Jet Fadıl” adıyla bilinen, insanlardan topladığı paraların üstüne yatıp büyük bir servet edindiği herkesçe malum bir üçkağıtçı bile, memleketinde, çalışan nüfusun dört katı olan 100 bin kişiye iş sözü vererek, epeyce oy toplayabilir. Ona oy verenler, böyle bir üçkağıtçının, “kamu yararı”na büyük bir tehdit oluşturduğunu bilirler bilmesine, ama onu, kişisel-dar çıkarları için onaylamaktan vazgeçmezler. Bu, ancak kaybedecek hiç bir şeyi olmayanların, sefaletin karanlık çukuru içinde geleceğe dair gerçekçi hiç bir beklentisi kalmayanların içine girebileceği bir ruh halidir. Cem Karaca’nın şarkısındaki gibi: “Yalan da olsa, hoşuma gidiyor, söyle. Hep kahır, hep kahır. Bıktım be!”

Sefalet milyonlarca emekçiyi pençesinde kıvrandırırken, onları yalnızca günü kurtarma çabası içine hapseder. Bilinen bir sözdür: “Aç insan, önce onurunu yemeye başlar.” Fakat bunun için hiç kimse, yoksul emekçileri onursuzlukla, cehaletle suçlayamaz. Havada, geleceğe dair güzel günler vaadedilen, gerçek, güçlü ve iddialı bir değişim rüzgarı esmeye başladığında, işte asıl bu insanlar, yıllarca boş vaadlerin yalanlarıyla oyalananlar, bu büyük değişimin en ısrarlı taşıyıcıları olacaklardır. Sefalet gözlerini yıldırmışsa da, bastırılan yılların öfkesi, tıpkı bir fizik kuralı gibi, bas-

Şimdi bütün tekelci partiler, sefaletin yarattığı bu yaygın ruh halinden alabildiğine yararlanmak için, boş vaatlerde birbirleriyle yarışıyorlar. Sefalet, bugün ile gelecek arasındaki köprüyü umutsuzluk dinamitiyle havaya uçurdu. Sandık başına giden emekçilerin çoğu için umut edilecek bir gelecek yok, sadece bugün var. Böyle bir kitleden oy satın alan tekellilik, güçlü değil, tersine olağan dışı güçsüzdür. Çünkü bu insanları kararlılık ve tutuculukla tekellerin gündemine bağlayan köprüler de havaya uçmuştur. Eğer gelecekteki günler, bugünden daha iyi olmayacaksa, yoksullar neden şu ya da bu partinin militanı olsunlar. Oy vermek mi? En kolayı. Nasılsa hepsi bir!

herkes gibi, bu büyük kitleyi de sarsıyor, ortak akıl-emekçi bilincini harekete geçiriyor. Fakat bir süre sonra, yine günlük geçim derdi baskın gelmeye başlıyor.

Bu somut durumdan, devrimci proletaryanın öncüleri için çıkartılması gereken dersler var. Ardarda ve üst üste binen büyük tarihi olayların etkisi, günlük çalışma prensiplerinin tümüyle bir kenara bırakılmasına neden olabiliyor. Günlük çalışma, bizi kuşatan emekçi kitlelerin dünyalarına, birebir, yüz yüze ve günü gününe dahil olmak demektir. Bu tür çalışmada, çağrılar, afişler, basın açıklamaları yetmez. Ev, ev gezmek, her insanı aynı günlük çalışmanın içine çekmek, aynı zamanda sabır, iletişim ustalığı ve keskin bir uyanıklığı gerektirir. Bu, “ölme eşegim ölme” tarzı, çay kaşığıyla kum taşımak değildir. Bizler, bu topraklardan fıskıran büyük tarihi olayların sarsıcı gücüyle, bugün tek tek kurulan canlı ilişkilerin bir anda yüz katına-bin katına çıkacağına bilincinde olmalıyız.

Günlük çalışma ve tarihi olaylara her an hazır olmak: İşte, bolşevik çalışmanın özeti.□

MECİDİYEKÖY’DE “SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVRİM İÇİN SAVAŞ” PANKARTI

20 Temmuz günü, seçimlere katılacak siyasi grupların faaliyetlerini artırdığı bu günlerde, Mecidiyeköy Meydanı’na “Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş, Mücadele Birliği Plt” pankartı astık.

MHP’lilerle AKP’lilerin posterlerinin, pankartlarının doldurduğu Mecidiyeköy Köprüsü üzerine sabah 07.30 civarında astığımız pankartımız, sabah erken saatte, işe giden tüm işçi ve emekçileri selamladı.

SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVRİM İÇİN SAVAŞ

İstanbul’dan Mücadele Birliği Okurları

BİR KEZ DAHA HRANT DİNK EYLEMİ ÜZERİNE

Öyle olaylar vardır ki, gerek kitleselliği, gerek niteliği ve etkisi, gerekse de yol açtığı toplumsal, politik gelişmeler nedeniyle üzerinde çok durulur. Hrant Dink'in cenazesinde yüzbinlerin sokağa çıkması da büyük olaylardan birisiydi. Sadece bu olayda değil, aynı özellikler, meydana gelen başka olaylarda da görüldü. İlk değerlendirmeler, olayların dolaysız etkisinde yapılır. Ama zaman geçtikçe, dönüp yapılanlar üzerinde ve alınan yol hakkında yeniden ve yeniden irdelemelerde bulunuruz. O sırada ortaya çıkarılamayan kimi yönler ya da ortaya konamayan düşünceler, üzerinden belirli bir süre geçtikten sonra yeniden ele alınır. Üzerinden çok az bir zaman geçmesine rağmen, bizim, olayı çeşitli yönleriyle irdelemek durumunda olduğumuz gibi.

Hrant Dink olayı, halk kitlelerinin devrimci bir patlamasıydı. Kimse örgütlenmeden kendiliğinden bir araya gelen kitle büyük bir güç oluşturmuştur. Bu kadar büyük bir kitle gücü ancak büyük bir birikimin ve ileri bir bilincin ürünü olabilir. Eylemin ağır basan yönü kendiliğinden oluşudur. Ancak her kendiliğinden eylem aynı değildir. Uzun süreden beri kendiliğinden oluşan kimi olaylarda, büyük bir bilinç var ve bu kendini açığa vuru-

yor. Eyleme katılan kitlenin niteliği de bunu gösteriyor. Hrant Dink'in katliamından hemen sonra öyle bir ileri çekim merkezi oluştu ki, bu çekim merkezi ertesi gün, ilk eylemde yer almayanları da olayların içine, kendine çekti. Bugüne kadar sokak gösterilerine katılmayan kitleler bile eylem de yer aldı. Onlar, "eyleme katılın" diyen örgütlü bir güç olmadan, tamamen devrimci ortamın yarattığı bir etkiyle ve bilinçleriyle hareket ettiler. Bunun temelinde onyılların baskısı, ezilmişliği, sömürülmüşlüğü ve ağır faşist terör var. Halk kitlelerinin eyleme katılması bir başkaldırı, bir hesaplaşma, bir yanıtır. Bu, aynı zamanda da daha ileri gitme kararlılığını içeriyor.

Büyük halk kitlelerinin böylesine görkemli bir eylem yapması sürpriz bir durum değildir. Görünürdeki gerekçe rastlantısal olabilir, ama bunun temelinde bir zorunluluk yatıyor. Patlama, zorunluluğun dışı vurumundan başka bir şey değildir. Zorunluluk devam ediyor. Devrimi yaratan koşullar, gün be gün olgunlaşıyor. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri son derece keskin. Tüm bunların kendini çok daha şiddetli ve büyük bir güç biçiminde açığa çıkarması hem kaçınılmazdı, hem de zorunluluktaki. Sermayenin ağır terörünün

var olduğu ve işçilerin en ufak bir hak arayışında bile işten kovulduğu bir yerde, emekçi kitleler bu baskılar nedeniyle, her zaman sokağa çıkmazlar. Bu durum, onların durumlarına boyun eğdikleri anlamına gelmez hiçbir zaman. İşte bu sıralarda sokağa çıkarlar, eylem yapanlar, emekçi kitlelerin en kararlı, en devrimci kesimleridir. Sokağa çıkarların sayıları az olmakla birlikte, sisteme karşı büyük bir öfke içinde olan ve köklü değişim isteyen geniş bir kitlenin desteğine sahiptirler. Gerek devrimci güçlerin ısrarlı cesur mücadelesi, gerekse de dünyadaki gelişmelerin etkisiyle, durumda bir değişiklik olur olmaz sokağa çıkamayan o devasa güç, sokağa inmeye başlar. İşte o zaman sınıflararası güç ilişkisi emekçi sınıfların lehine değişmeye başlar. Eylemler kesintisiz devam ettikçe, bunun yarattığı devrimci etki, bugüne kadar olaylara katılmayan sayısız insanı kendine çeker. Bu katılımlara kitle gücü daha önce görülmemiş düzeylere ulaşır. Hrant Dink'in cenazesindeki o büyük görkemli olay da bunlardan birisidir.

Eyleme katılan kitlenin esas gücünü oluşturan sosyalistlerdir, devrimin kitesidir. Üstelik yalnızca bir kısmıdır. Sosyalizmin bunu çok aşan bir kitlesi var, bu kadar büyük bir kitle, bu denli cesaretli insan topluluğu nereden çıktı? Bu onyıllardır verilen devrimci mücadelenin çocuğudur. Sosyalizmden etkilenen insanlar bazen ne kadar geriye çekilseler de devrimin etkisi ve cesaretiyle ileri atılabiliyorlar. Bu durum, her büyük olayda görülüyor. Eylem, hiç de İstanbul'la sınırlı değildi. Türkiye ve K.Kürdistan'ın her yerinde kitleler eyleme yöneldiler. Bu durum, devrimin ne kadar büyük bir kitle gücü olduğunu gösteriyor. Üstelik bu güç, sadece belli merkezlerde sıkışmış değil, tüm kentlerde ve yerleşim merkezlerinde bulunuyor. Reformistler de oportünistler şimdiye kadar halk kitlelerinin

gücüne karşı hep bir güvensizlik duydu- lar. Devrimin gerçek gücünü küçümsedi- ler ve onu yok saydılar. Uzlaşmaz çeliş- kileri yumuşak gösterdiler. Kendi gerilik- lerini kitlelere mal ettiler. Ama öyle bir devrimci güç oluştu ki, onları da sürükle- yip götürdü. Burjuvazi ise devrimin gü- cünü yok sayarken, son dönemlerde ol- duğu gibi düzen güçlerini daha güçlü ol- duğu ve iyice güçlendiği yönündeki pro- pagandasını öne çıkardı. Yüzbinlerce devrimci insanın eylemi, sokağa çıkması, tüm bu reformist, oportünist ve burjuva anlayışları, propagandaları boşa çıkardı. Devrim büyük bir güçtür.

Devrimin bu gücünü ve etkisini baş- ka bir açıdan da irdelemek gerek. Burju- va sendikaların bir kısmı, eyleme karşı devletin yanında yer aldı, üyelerinin ka- tılmasını engelledi. Katılan sendikalar ise, tüm güçlerini katmadı. Katılan işçi ve emekçiler, sendikalarına rağmen, tama- men devrimci ortamın etkisiyle hareket ederek eyleme katıldılar. Bilinçli olarak eyleme katılan emekçilerin sayısı da ö- nemli bir noktaya ulaşmıştır. Sendikala- rın tüm engellerine rağmen, bu kadar bü- yük bir gücün toplanması, üzerinde du- rulması gereken çok önemli bir durum- dur. Bu durum, öncelikle, sosyalizmin kitleler içinde ne kadar derin bir etki ya- rattığını gösteriyor. Eğer böylesine derin bir etki olmasaydı, sendikaların engelle- melerine rağmen bu kadar büyük bir kit- le toplanamazdı. Bu saptamamız yalnız bir olayla sınırlı değil, sınıf mücadelesi- nin uzun bir gözlemine dayanıyor. Dev- rim, kitleler üzerinde öylesine derin bir etki yaratmıştır ki, tamamen düzen yanlı- sı olan sendikaların tüm karşı çabalarına rağmen, sendikaların tabanındaki emekçi yığınları da kendisine çekiyor. Evet, bur- juva sendikaları işçilerin mücadelesinin önünde birer engeldir. İşçilere vurulmuş burjuva prangalardır, zincirlerdir. Fakat bu zincir kırılmıştır. Kitleler, onların tüm karşı çabalarına rağmen sosyalizmin et- kisine girmiştir. Devrim, önemli bir enge- li başka bir yolla ve başka biçimde de ol- sa aşmıştır. Engellerinden kurtulan işçi ve emekçiler, daha da ileri gideceklerdir.

Eylemcilerin toplumsal birleşimine bakınca işçiler, emekçiler, aydınlar, de- mokrat küçük burjuvalar, kent yoksulları, kadınlar ve gençler geniş bir katılım sağ- lamıştır. Bu bileşim, aynı zamanda de-

mokrazi ve sosyalizm mücadelesinin bi- leşimidir. Proletarya, bu güçlerle devrimi gerçekleştirecek ve çıkarı sosyalizmde ol- anlarla birlikte daha da ileri gidecektir. Buna yoksul köylülüğü ve kır emekçile- rini de eklemek gerekir. Eylem, kentlerde olduğundan, kır emekçileri katılım sağla- yamadı. Kırlarda devrimin geniş bir po- tansiyeli var. emperyalist ülkelerde nüfus- sun çoğunluğu ücretli emekçilerdir. Ba- ğımlı kapitalist ülkelerde ise ücretli e- mekçiler, yoksul köylülük ve diğer prole- ter olmayan emekçilerle birlikte nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Devrim, işçi sını- fı önderliğinde nüfusun bu emekçi kitle- leri tarafından gerçekleştirilecektir. Bizde işçi sınıfı dışında geniş bir nüfusun sos- yalizmin etkisi altına girmesi, bir devrim gücü durumuna gelmesi büyük bir ola- naktır. Devrim için çok uygun bir durum yaratıyor bu. Bağımlı kapitalist ülkelerde halk yoksuldur, sürekli baskı altındadır ve bu nedenle geleceğini işçi sınıfının yan- ında ve devrimde görüyor. Devrim, bu güçler arasında her zaman geniş bir ze- min ve taban buluyor. Bilinçlenen, hare- kete geçen halk kitleleri, artık kendi ta- rihlerini kendileri yapmak istiyor. Büyük bir güven ve cesaretle ileri atılıyor.

Halk kitleleri, günlerce gövde göste- risi yaptı ve devlet güçleri, bu insanların karşısına çıkma cesareti gösteremedi. Harekete geçen, o devasa gücün sadece küçük bir kısmı olduğu halde. Bu, faşist devletin sokağa çıkan kitlelere ateş açma- yacağı anlamına gelmez. Ama o sırada ateş açmış olsaydı eğer, sokağa çıkan kit- le, eyleme katılmayanların da bu nedenle eyleme destek vermesiyle artacak, sayısı çok daha büyük rakamlara erişecekti. Fa- şist devlet işte bunu göze alamadı. Fakat kitlelerin daha da ileri gitmemesi için sa- yısız plan ve girişimlerinin olduğu da ke- sin. Egemen güçlerin düşünceleri şu: “E- ğer halk yığınlarının eyleme geçmesini bugünden engelleyemezsek, yarın geç kalmış oluruz.” Onlar durumun farkında- lar. Halklar, bugünkü noktaya gelmişse, burada durmayacakları çok açık. Halk burda durmayacak, çok daha ileri gide- cektir. Bu durumda bundan çok daha şid- detli, yaygın ve yoğun bir kapışmanın ol- lacağı da en az bu kadar kesindir. Halk devrimciyeysen, devrimci olana yöne- liyorsa, devrimde ısrarlıysa, burjuvazi ne kadar baskı ve katliama başvurursa baş-

vursun, her girişimi sonuçsuz kalacaktır. Kitleleri devrimden vazgeçirmek ama- cıyla düşünülen politik çevirmeler de bu aşamada istedikleri sonucu vermez. Etki- si geçici olur. Devrim zorunluluğunu or- tadan kaldırmaz. Devrimci durumun ol- gunlaşması, kitlelerin devrime yönelmesi burjuvazinin dengesini iyice bozdu. Artık ne egemenler, ne de yönetebiliyorlar.

Sadece son büyük eylemde değil, şimdiye kadar olanlar da dahil, halkların en ileri ve mücadeleciler kesimleri, devrim- ci bir eğilim içinde olduklarını ortaya koydular. Sosyal reformizm ve oportü- nizmin, kitleleri kendi geri eğilimlerine çekmek için harcadıkları çabalar bir so- nuç vermemiştir. Halk kitlelerinin dev- rimdeki bu ısrarı, bu kararlılığı, onyıllar boyunca ağır darbe almasına rağmen devrimci güçlerin nasıl mücadele verdik- lerini ve süreklilik gösterdiklerini açıklı- yor. Aynı zamanda da burjuvazinin tüm desteğine karşın, reformist hareketin dev- rimci hareket karşısında nasıl etkin ola- madığını da çok iyi anlatıyor. Latin Ame- rika örneği de gösteriyor ki, tüm dünyada emekçi kitleler, kadınlar, gençler, dev- rimci bir yönelim içindeler; sosyalizmi hedefliyorlar. Tıpkı Latin Amerika’da ol- duğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da e- mekçiler artık engel tanımaz bir cesaretle ileri atılıyorlar. Büyük bir cesaretle ileri atılan kitleler, dünyayı eylemleriyle de- ğiştiriyorlar.

İstanbul, devrimdeki etkin öncü ko- numunu bir kere daha ortaya koydu. Pro- leter İstanbul, aynı zamanda devrimci İst- anbul’dur. İstanbul’un Türkiye ve Kür- distan’ın geneli üzerinde etkisi olduğu çok iyi biliniyor. Diğer bölgelerdeki yı- ğınlar, devrimci ve proleter İstanbul’a büyük bir sempati besliyor. İstanbul, bu güveni her koşulda göstermiştir. Kürt ul- lusal hareketi öne çıktığında, bu, sanki İst- anbul ve Türkiye sosyalist hareketi geri- lemiş gibi değerlendirildi. Hrant Dink büyük eylemi ve başka eylemler, İst- anbul’un devrimci diriliğini koruduğunu ve geneli etkilediğini bir kere daha kanıtla- mıştır. Hrant Dink’in cenazesinde İst- anbul, daha bir öne çıkmıştır. Bu durum, birleşik devrimin zaferi için çok önemli- dir. İstanbul’un bu görkemli eyleminden sonra, her alandaki devrim mücadelesi daha da öne çıkacak, ileri gidecektir. □

FİLİSTİN DEVRİMİ İKİLİ KISKAÇTA

Filistin Devrimi, kritik bir süreçten geçiyor. Devrimin güçlü bir iç savaştan geçerek zafere ulaşacağı artık üzerinde herkesin mutabık olduğu bir gerçeklik. “Ebedi denge” Arafat’ın zehirlenmesiyle artık hiç bir güç proletarya ile burjuvaziyi aynı bayrak altında toplayamayacaktır. Filistin’de şimdi egemen olan burjuvazi ile Hamas şahsında egemen olamamış burjuvazi arasında yaşanıyor gibi görünen savaş aslında gerici Arap burjuvazisi ile proletarya ve emekçiler arasında yaşanıyor.

Filistin Devrimi’nin en büyük düşmanlarından birinin Arap burjuva gericiliği olduğunu, eskiden beri söyledik. Arap milliyetçiliğinin, dinci gericiliğin emperyalizme değil ama halkların devrimci mücadelesine karşı olduğunu defalarca dile getirdik. Bugün bu belirlemenin doğruluğu çok daha iyi anlaşılmalıdır. ABD ve onun desteklediği siyonizm, Ortadoğu’da Filistin Devrimini yok etmeden, halklara moral kaynağı olan bu büyük gücü tasfiye etmeden Ortadoğu’da asla egemen olamayacağını bildiği için şimdi tüm gücüyle buraya saldırıyor. Ve sanki sorun bir hükümet sorunuymuş gibi, seçimlerin galibi olan Hamas’a, devlet başkanlığını elinde tutan El Fetih arasında bir iktidar kavgası yaşandığı yanılsaması yaratılıyor. Bu durumda Filistin’de İsrail siyonizmine ve ABD’ye karşı savaşan tek güç olarak Hamas öne çıkarılıyor. 2. intifada bilerek ve çarpıtılarak Hamas’a ve diğer dinci gerici yapılara mal edilmek isteniyor. Hamas’ın 2. intifadan sonra güçlendiği doğru olmakla birlikte, 2. İntifadayı başlatanın Hamas olduğu doğru değildir. Hamas sadece İsrail siyonizmine ve ABD emperyalizmine karşı gelişip güçlenen hareketin üzerine oturmuştur ve Filistin Devrimi karşısında bir güç durumuna getirilmiştir. Hamas’ın seçimlere katılması da, seçimlerden sonra hükümet olunca İsrail’i tanıyabileceğini söylemesi de Filistin Devrimini gerici ve sığ sularla boğmak içindir. Bugüne kadar Filistin Devrimi, hep modern bir ulusal kurtuluş hareketi olarak gelişme göstermişti, devrimci kurtuluş hareketleri mücadelenin motor gücü olmuşlardı; ama son yıllarda bu tablo değiş(tiril)meye başladı. ABD ve İsrail eliyle, devrimci ulusal kurtuluş hareketi karşısında güçlendirilen Hamas vb. örgütler, biraz bitleri kanlanınca egemen burjuvazi gibi davranmaya başlamışlardır.

Ortadoğu’da son 40 yılda bütün gelişmelerin Filistin sorunu etrafında yaşandığını görmek gerekiyor. ABD’nin Irak işgalinde dahi, esas amaçlardan biri Filistin Devrimi’ni boğabilmektir. Bunun için Filistin’in devrimci güçlerine karşı saldırılar Irak savaşıyla birlikte artmış, FHKC ve FDKC baskı ve şiddetle engellenmiştir.

Ve bugün Filistin davası, bir kez daha içe-ripen hançerleniyor. Devlet başkanı işbirlikçi Mahmut Abbas, ABD ve İsrail’in baskısıyla, varolan “ulusal birlik hükümeti”ni feshetmiş durumda. Aynı zamanda bir erken seçim kararı alacağını da açıkladı. Buna karşılık Hamas, eğer

Mahmut Abbas böyle bir karar alırsa tanımayacağını açıkladı. Taraflar arasındaki çatışmalar yoğunlaşarak devam etti ve en son Hamas Gazze’de El Fetih’in denetiminde olan yerlere saldırarak, Gazze’yi denetim altına aldı. Şu anda Mahmut Abbas ve şürekası sadece Batı Şeria kesimine sıkışmış durumda ve deyim yerindeyse sadece İsrail ve ABD’nin desteğiyle ayakta durabiliyor. En son Filistin güvenlik şefi, Filistinlilerin en çok tepki duyduğu ve bir ajan olduğundan kimsenin şüphe duymadığı Muhammed Dahlan’ı istifaya zorlayarak Filistin halkına şirin görünmeye çalışıyor. Sonuç olarak Muhammed Dahlan istifa etti ama bunun artık halkın gözünde prestijini büyük ölçüde kaybetmiş olan El Fetih’e bir şey kazandırmayacağı açık. İsrail’in El Fetih’e askeri yardım da dahil bir çok konuda yardımda bulunduğu artık bir sır değil. ABD, Filistinlilerden Hamas’la Abbas arasında bir seçim yapmalarını istedi ve Abbas’a 190 milyon dolar yardımda bulunmayı vaadetti. Bu alçakça pazarlığın ötesinde yakın bir tarihte Mahmud Abbas’la İsrail başbakanı Ehud Olmert’in “nihai statü görüşmeleri”ne başlayacağı, tarafların iki devletli bir çözümü kabul ettikleri, ABD’nin bunu onayladığı, Bush’un başkanlık seçimleri öncesi böyle bir çözümün hayata geçirildiğini görmek istediği vb. söylemiyor. İsrail’in bir “Filistin Devleti”ni kabul ettiği, Ehud Olmert’in yapılacak zirve için bir “ilke anlaşması” hazırladığı da gazetelere yansıyor. Böylece Filistin halkı, bu ihanet anlaşmasıyla dinci gericilik arasına sıkıştırılıyor. Filistin Devrimi ikili kıskaçta alınıyor. “Kırt katır mı kırk satır mı” ikilemine sokulan Filistin halkı kararını devrimin ve intifadanın geliştirilmesinden yana vermelidir. Filistin halkının tek kurtuluşu, devrimdedir, sosyalizmedir. FHKC, Abbas’ın erken seçim çağrısını reddederken iyi bir nokta da duruyor ancak, düşmana (İsrail) karşı ulusal birliğin yeniden kurulması için çağrılar yaparken artık mümkün olmayan bir serabın peşinden gittiğini göremiyor. FHKC’nin ve aynı zamanda FDKC’nin şimdi yapması gereken somut durumun somut tahlilini yapmak, her ulusal-kurtuluş mücadelesinin eninde sonunda bir yol ayrımına geleceğini görmek ve proletaryanın bağımsız sınıf çizgisinin gelişmesi ve mücadelede egemen olması için çalışmayı sürdürmektir. Şu anda ayrılmış olan Gazze ve Batı Şeria’yı yeniden birleştirecek olan sadece ve sadece devrimci, sosyalist güçlerdir. Bugün artık Filistin’li güçler arasında siyonizmi kabul etmeyen tek güç olarak sosyalistler, devrimciler kalmıştır. Bölge komünist partilerinin aksine FHKC ve FDKC, Filistin davasının tutarlı savunucuları olarak mücadeleyi sürdürüyorlar.

Günümüzde Ortadoğu, büyük devrimci sıçramalara gebe. Bu süreçten devrim güçlerinin zaferle çıkabilmeleri için tutarlı anti emperyalizmin ancak tutarlı bir anti kapitalizmle birlikte olacağı ve burjuva gericiliğin, dinci gericiliğin halkların devrimci mücadelesinin yanında değil karşısında olduğunun bir kez daha görülmesi gerekiyor. Bugün yan yana duran Bush, Olmert, Abbas resimlerinin arasına yarın Haniye’nin de resminin girmesi kimseyi şaşırtmasın. Hem de İsrail Haniye’ye suikast kararı almışken.

Filistin Devrimi’nin gelişimi karşısında tüm düşmanlar dost, ve tüm “dostlar” düşman haline gelebilir. Varolan ittifakların çatırdaması, taşların yeniden dizilmesi mümkündür. Engels’in dediği gibi “bir devrim dünyanın en otoriter şeyidir. Egemenliğini herkese zorla kabul ettirir.” Filistin’de son sözü söyleyecek ve bu kıskaçı kıracak olan Filistin halkıdır ve yarım yüzyıldır devam eden devrimdir.

SAVRA SAVRA HATTA NASR!

TAKSİM'DE BOYKOT SESLERİ

20 Temmuz Cuma günü saat 12.00'da Mücadele Birliği Platformu, Taksim Tramvay Durağında "Seçimleri Boykot Edelim, Devrim İçin Mücadeleyi Yükseltelim" pankartıyla bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması öncesi söz alan bir işçi, bir öğrenci, bir öğretmen, bir sanatçı ve genç bir Kürt kadını, sırayla, neden oy kullanmamak gerektiğini ve neden seçimleri boykot ettiklerini kendi yaşamlarından örneklerle açıkladılar. Ardından basın açıklaması metni okundu. Basın açıklamasında, "İşçiler, emekçiler... Yaşadığımız ağır sorunların çözümünü burjuva parlamentoda değil. Bugün kim size burjuva parlamentodan sizin için bir sonuç çıkaracağını söylüyorsa yalan söylüyor. Orada ceylan derisi kol-

tuklarda oturanlar; ya da oturacak olanlar sizi düşünmezler. Bugüne kadar düşünmediler, bundan sonrada düşünmeyecekler. Denemediğiniz kaldı mı? Bugüne kadar her gelen gideni aratmadı mı? Hangi yakıcı ihtiyacımız karşılandı? Yine işsiz kaldınız, yine açsınız, yine evsiz barksız kaldınız. Yine hastane önlerinde çile çeken sızınız, yine akşam evinize ekmeğe götürmekte zorlanan sızınız, yine çocuklarınızın geleceğinden endişelenen sızınız, yine geçim sıkıntısı çeken, yine dili yasaklanan, yine zindanlara kapatılan, yine sokak ortasında dövülen, karakollarda işkenceden geçirilen sızınız" denildi. Basın açıklamasının bitiminde polis, basın açıklamasını okuyan Ali Ekber Sever'e kimliğini sordu. Adını soyadını öğrendikten sonra da savcılığın isteği üzerine kendisini ifadesini almak üzere emniyet müdürlüğüne götürüleceklerini söylediler. Henüz tamamen dağılmamış olan basın açıklamasına katılanlar, bu şartlarda buradan kimseyi emniyete götürmeyeceklerini, savcılık soruşturma açacaksa eğer yapılacak tebligatla gidilip savcılıkta ifade verilebileceğini söylediler ya da mutlaka götürmek istiyorlarsa burada bulunan herkesi gözaltına almaları gerektiğini belirttiler. Ali Ekber Sever'i tek başına gelmeye ikna edemeyen emniyet yetkilileri kitleyi hemen polis kordonuna alarak çevik kuvvet polislerinden oluşan bir koridor yaparak, eylemcileri coplarla tekme ve yumruklarla saldırarak bu koridordan polis aracına götürdüler. Hiç birşeyi umursamadan insanlara vahşice saldıran polisler, polis aracının içinde de insanlara saldırmaya devam ettiler. Bu saldırı sonucu biri 18 yaşından küçük olmak üzere 15 kişi gözaltına alındı.

İşçi sınıfı ve emekçi halklarda burjuva partilerine ve parlamentoya karşı oluşan güvensizlik ve seçimlere katılmama eğilimi karşısında burjuvazi daha da çözümsüz kalmış ve kitleleri sandığa değil ama devrime çağıranlara karşı saldırılarını arttırmıştır.

Bütün bu saldırılar, yönetenlerin içinde bulunduğu krizi aşmasına yetmeyecektir. Seçim sonrasına daha büyük bir krizle uyanacak olan Türkiye tekelci kapitalizmini, bu saldırılar kurtaramayacaktır. Devrim artık daha fazla ete kemiğe bürünmüş durumdadır!

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM DEVRİM İÇİN
MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

SALDIRILARA İLİŞKİN BASIN AÇIKLAMASI

20 Temmuz Cuma günü Taksim Tramvay Durağı'nda seçimlerle ilgili yapılan basın açıklamasına polisin saldırması ve gözaltına almasıyla ilgili olarak 25 Temmuz saat 12:00'da İstanbul İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi.

Basın açıklaması metnini Mücadele Birliği Platformu adına Ali Ekber SEVER okudu. Sever, Cuma günü basın açıklaması bittikten sonra pervasızca bir saldırıya uğradıklarını söyleyerek: "Bugün aslolan devrimdir; devrimin gelişimidir. Biz bunu bildiğimiz için seçimleri boykot etmenin ve devrim için, iktidar için mücadeleyi yükseltmenin en doğru politika olduğunu başa koyarak politikamızı belirledik. Ve toplumun değişik kesimlerinden insanlarla birlikte Taksim Tramvay Durağı'nda seçimlere ilişkin görüşlerimizi açıklamak, geniş işçi ve emekçi yığınları seçimleri boykot etmeye çağırarak bir basın açıklaması yapmak istedik. Ve basın açıklamasını yaptık da. Bir işçi, bir öğretmen, bir Kürt kadını-emekçi bir kadın arkadaşımız, bir öğrenci, neden seçimlere katılmayacaklarını, boykot edeceklerini, işçi ve emekçilerin neden seçimlere katılmaması gerektiğini birer birer söz alarak söylediler" dedi. Sever, basın açıklamasının bitiminden sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden yetkililerin gelerek basın açıklamasını okuyan kişinin kimliğini göstermesini istediklerini belirterek, basın açıklamasını okuyan arkadaşın kimlik göstermesinden sonra savcılığın talimatıyla ifadesinin alınacağını söylendiğini, bunun üzerine basın açıklamasını okuyanın adresinin belli olduğu, savcılığın isterse tebligatta bulunup ifade vermeye çağırabileceğinin söylendiğini ifade etti ve ekledi: "Bunun üzerine çevik kuvvet orada bulunan kitlenin etrafını çevirmiş ve gözü dönmüş bir şekilde saldırarak bizleri darp etmiştir. Fiziki saldırı ve hakaretler çevik kuvvet otobüsünde daha da artmış, başımızı eğmiyor diye özellikle yüzümüze yumruklar, tekme yağmıştır. Polis, yeni yetki ve yetkiyetlerini çevik kuvvet otobüsünden başlayarak kullanmaktadır! Bizleri gördüğümüz hale getiren polisi pervasızlaştıran AKP hükümetinin çıkardığı polis yetki ve yetkiyetleri yasasıdır."

Sever basın açıklamasını şu sözlerle sonlandırdı: "Bizler saldırıya uğrayan, hakaretlere ve fiziki darp'a maruz kalan insanlar olarak buradan bir kez daha toplumun geniş işçi ve emekçi kesimlerine devrim mücadelesini yükseltme çağrısında bulunuyoruz. İşçi ve emekçi sınıflar, yoksul Kürt halkı kendi devrimci iktidarını kurmadığı sürece özgürlük yüzü göremez. Ancak emeğin iktidarında işçi sınıfı ve emekçi halklar gerçek anlamda özgürlüklerini kazanabileceklerdir." □

"BU SALDIRILAR HEPİMİZE YAPILMIŞTIR"

16 Temmuz'da Ankara'da meclise yürüyüp orada bir basın açıklaması yapmak isteyen Temel Haklar üyelerine polislerin pervasızca saldırması ve gözaltına alınanlardan 87 kişinin tutuklanması ile ilgili olarak ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği)

27 Temmuz günü Şişli Ceza Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapılarak suç duyurusunda bulundu ve ardından Taksim'deki dernek binasında bir basın açıklaması düzenledi.

Düzenlenen basın açıklamasına Av. Ebru Timtik, Nazan Yaman, Grup Yorum'dan Öznur Turan ve 20 Temmuz'da Taksim Tramvay Durağı'nda "Seçimleri Boykot Edelim Devrim İçin Mücadeleyi Yükseltelim / Mücadele Birliği PLT" imzalı pankart açarak basın açıklaması yapan ve basın açıklamasının ardından polislerin pervasızca saldırması sonucu gözaltına alınanlardan Ali Ekber Sever de katıldı.

Basın açıklamasının öncesinde Ankara'da yaşanan hak ihlalleri ve saldırıya ilişkin tv görüntüleri izletildi. Hemen ardından hazırlanan basın metni okundu. Basın metnini okuyan Av. Ebru Timtik, demokrasinin ne olduğunu anlamamış bunu kağıt üzerinde bile kabullenmeyen bir yönetme anlayışı ile karşı karşıya olduğunu belirterek; "Ankara'da öldürülen Eray Destegül isimli bir kişinin akciğeri yırtılırken, kameralar yerlerde baygın yatanları, eylemcilerin yüzlerine doğrudan gaz sikanları dipçik yiyenleri, otobüsten zorla atılarak onlarca polislin ayakları altında ezilenleri görüntüledi. Onlarca kameranın olduğu bir yerde, bu kadar usturuplu(!) davranabildiler. Dayak yiyerek gözaltına alınanlardan 87 erkek tutuklanırken kadınlar serbest bırakıldı. Seçim boykotçuları yalnız Ankara'da değil İstanbul'da da dayak yedi. Bir başka grup Taksim Meydanı'nda seçimleri eleştirmenin cezasını çekiyordu. Yalnızca seçimi çare görmeyenler değil seçim çalışması yapanlar da dövüldüler. Yine derneğimiz üyesi avukatların müdafiliklerini üstlendikleri ve bağımsız sosyalist bir adayın seçim bildirilerini dağıtan grup da dövülerek gözaltına alınmıştı" dedi.

Av. Ebru Timtik'in ardından, gözaltına alınarak polislin saldırısına maruz kalanlara söz verildi. İlk olarak Grup Yorum üyesi Öznur Turan konuştu. Turan, meclise yürümek istediklerini ve meclisin önünde bir basın açıklaması yapmayı düşündüklerini fakat Yüksel Caddesi'nde etraflarının polis ablukasına alınarak buna izin verilmediğini ifade ederek; "Etrafımız polis ablukasını almasından sonra oturma eylemi başlattık. Polis burada vahşice saldırdı. Oturma eylemine bile tahammül edemiyorlardı. Sonra saldırıya başladılar bize. Görüntüde izlenenler gerçeğin asıl yüzünü hiç de göstermeyen şeyler yani onlar çok basit ve hafif kalan şeyler. Örneğin benim burnum otobüste aldığım cop darbesiyle kırıldı. Saldırılar götürüldüğümüz Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde de devam etti" dedi.

Daha sonra Taksim'de yapılan basın açıklamasında gözaltına alınanlardan Ali Ekber Sever söz aldı. Burjuvazinin yönetemediği için şuursuzca hareket ettiğini söyleyen Sever; "Bunlar aslında şunu gösteriyor bize: Burjuvazi yönetemiyor, yönetemediği için de baskı ve şiddet politikalarını başvuruyor. Faşizmin bundan başka yapacak bir şeyinin olduğunu düşünmüyorum. Bundan kaynaklı da böyle pervasızca, en doğal bir basın açıklamasına bile saldırabiliyor. (...) Sadece alanda değil, araçlarda, hastane içinde ve nezarete periyodik olarak devam eden sistemli bir işken- ce bu. Düşünün ki adliye çıkaracaklar sizi, eşyalarınızı veriyorlar, bu esnada saldıracaklar ya da hastaneye götürecekler, orada bile saldırabiliyorlar" dedi. Sever, gözaltına alındıkları gün için de şunları söyledi: "Biz basın açıklamamızı yaptık, doğal olarak düşüncelerimizi söyle-

dik. Seçme ve seçilme bir haksa, biz de bu hakkımızı boykot ederek kullanacağımızı beyan ettik. Ama sistem buna tahammül edemedi. Saldırarak gözaltına aldı bizi. Aracın içinde de çok şiddetli bir saldırıya maruz kaldık. Ve şunu söylüyorlar saldırırken; 'konuşmayın vurun, sadece vurun, vurabiliyorsanız vurun vurmuyorsanız geri çekilin diğeri gelsin' diyorlar. (...) Gerçekten devrim mücadelesi yükseldikçe burjuvazi ne yapacağını şaşırmış durumda" dedi.

Sever'in konuşmasının ardından Nazan Yaman kısa bir konuşma yaparak; "Şimdi bu canavarca hak ihlalleri yaşandı. Bakan mağdurlar da korktu ya da farklı bilmedi, böyle kurumlarda yok kendilerini ifade edip gitmediler, adli mekanizmalara başvurmadılar. Bakan savcılıkların zaten derhal o kamu görevlileri hakkında resmen soruşturma başlatması gerekiyor. Biz buraya gelmeden önce Şişli Adliyesinde bir suç duyurusunda bulunduk, ilgili kamu görevlileri ilgili. Kuvvetle muhtemeldir ki takipsizlik yiyecektir. Yani savcı bakmayacaktır. Şimdi kendiliğinden dahi bunları harekete geçirmesi gerekirken biz yine görüyoruz ki adli mekanizmada sanık sıfatında oturacak şahıslar yine bu mağdurlar olacaktır. (...) Bunlar ne ilk ne de son. Yalnız 1 Mayıs'ı da yaşadık, İstanbul ablukaya alındı. Şimdi yasalar falan değil yalnızca, gerçekten bu mesela demokrasi ve özgürlük kavgasının sorunu, bunu görüyoruz biz. Ya da anayasada var o hakların, ama farklı yerlerde, alanlarda kullanılmıyor. Demek ki yasalarla ilgili bir şey değil, gerçek bir hukuk mücadelesi verme zorunluluğu hep birlikte hepimize düşüyor. (...) Bu saldırı hepimize kısıcası" dedi. Daha sonra basın açıklaması sona erdi. □

İHD'DE GÖZALTILARLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

20 Temmuz tarihinde Taksim Tramvay Durağı'nda "Seçimleri Boykot Edelim Devrimci İktidar İçin Mücadeleyi Yükseltelim" sloganıyla basın açıklaması yapanlara polis saldırması ve 15 kişiyi zorla gözaltına almıştı. Bir gün sonrasında MBP tarafından İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında;

"(...)Seçimlerin erkene alınmasının en önemli nedeni, burjuvazinin biraz olsun soluklanma ihtiyacıdır. Onu 4 ay bir süre daha bekleme sabrı dahi göstermemeye iten budur. Burjuvazi önündeki 4 ayın kendisine neler getireceğini, sınıfsal sezgileriyle ve sınıf savaşımından edindiği deneyimle biliyor. Sistemin kilitlendiği bir noktada, eşikte bekleyen bir devrimden başkası olmayacağını tarih dersinden öğrenmiştir burjuvazi. Seçimleri gündeme getirerek dikkatlerini sokağa, eyleme çevirmiş olan milyonlarca insanı oyalamak, beklenti içinde bırakmak istiyor. (...)

20 Temmuz Cuma günü, Taksim Tramvay durağında, 'Seçimleri Boykot Edelim, Devrim İçin Mücadeleyi Yükseltelim' pankartıyla basın açıklaması yapmak isteyen arkadaşlarımız, basın açıklamasını yapıp bitirdikten sonra, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler; basın açıklaması yapan arkadaşları gözaltına almak istemişlerdir. Gereçkeleri ise komiktir: savcının kendisini görmek istediğini söylemişlerdir. Arkadaşımız isminin ve adresinin belli olduğunu, eğer savcılık kendisiyle ilgili bir soruşturma başlatacaksa bunu yapabileceğini söylemiş ve polislin tutumunu protesto etmiş, basın açıklamasını okuyan arkadaşları sahiplenmişlerdir. Bunun üzerine vahşice saldıran çevik kuvvet polisleri, 15 arkadaşımızı gözaltına almışlardır. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, gözaltı için gerekçe oluşturmuş ve demokratik haklarını kullanan insanları zorla, darp ederek gözaltına almıştır.

Biz buradan bir kez daha, duyarlı olan tüm basına ve kamuoyuna sesleniyoruz: Baskılar bizi yıldırılmaz. Devrimin gelişiminin önünde hiçbir güç duramayacaktır. Seçimlerin boykot edilmesi, devrimin gelişiminin önünü açacaktır.

Seçimleri Boykot Edelim Devrim İçin Mücadeleyi Yükseltelim!

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!" denildi. □

SEÇİMLER BİTTİ DEVRİ

Burjuva sınıfın, medyasıyla, siyasi partileriyle ve bilim propaganda araçlarıyla çok önemliymiş gibi gösterdiği, üzerine firtınalar kopardığı genel seçimler nihayet geride kaldı. Koparılan fırtınanın yarattığı heyecan ve merak geçince herşey tekrar eski haline döndü. Seçimlerin hiç bir sınıfın derdine de va olmayacağı; yaşamsal önemdeki toplumsal sorunların çözümünün güce dayalı olarak ve sokakta çözüleceği gerçeği bir kez daha bilinçlerdeki yerini almaya başladı. Toplumsal yaşama ve sınıf savaşına ilişkin gerçeklerin sert rüzgarı propagandanın gücüyle yaratılan serapı hızla dağıtıyor. Emekçi sınıflarda yaratılan beklenti yerini kaygıya bırakıyor.

Seçim sonuçları sermaye sınıfının ve kapitalist düzenin hiç bir temel sorununa çözüm getirmede; getiremezdi. İşsizlik, ekonomik yıkım, iç pazarın yıkımı, emekçi sınıfların artan yoksulluğu, devletin borçlanmaları, dış ticaret açığı vb. vb. temel önemdeki daha pek çok sorun, olduğu gibi kalmak bir yana, gittikçe ağırlaşıyor. Tekelci sermaye sınıfı, bütün bunları elbette bizden daha iyi biliyor. Bütün bunlara rağmen, zaten tek başına iktidarda olan ve başka bir burjuva alternatifin olmadığı koşullarda kazanacağı zaten baştan belli olan bir partinin seçimleri kazanmasına neden bu kadar seviyor, etkeleri zil çalıyor ya da öyle görünüyor. Gerçekte, bu seçim sonuçlarında ege-men sınıfa zafer naraları attıracak önemli bir unsur var mı? Sadece seçim sonuçlarını değil ama bütün bir seçim sürecini nesnel olarak değerlendirdiğimizde, tekelci sermaye sınıfının sevinebileceği bir tek etmenle karşılaşabiliyoruz. O da seçimlere katılım oranını biraz yükseltebilmiş olmasıdır. Seçim günü sonuçlar açıklanmazdan önce burjuva yazarların ağızlarını kulaklarına vardırıran nokta buydu. 2002 seçimlerinde katılım oranının çok düşük seviyelerde gerçekleşmesi burjuva sınıf için gerçek anlamda bir kabus dönüşmüştü. Çünkü bu olguda, yani emekçi sınıfların seçimlere ve Meclise itibar etmemelerinde sistem için gerçek bir tehlikeye görüyorlardı.

Tekelci sermaye sınıfı, bu tehlikeyi ortadan kaldırmayı ya da en aza indirmeyi öncelikli hedefi saydı. Bir burjuva yazar "seçim kampanyası katılımı artırmak üzerine

kuruldu" sözleriyle itiraf etti. Devletin bütün olanakları, paranın gücü, propaganda kampanyası bu amaca uygun kullanıldı. Yoksullara gıda dağıtımından kömür tahsisine kadar her yolun kullanıldığını; gıda, kömür dağıtımının yetmediği yerlerde para dağıtıldığını vb. herkes biliyor. Bu yöntemler, burjuva partilerin birbirleri üzerinde üstünlük kurmadan önce seçimlere katılımı artırmanın aracı olarak kullanıldı. "Laik devlet", aynı amaç için, tarikatların bir siyasi parti gibi propaganda yapmalarına göz yummakla kalmadı teşvik de etti. Camiler birer seçim bürosu gibi faaliyet gösterdiler. Kısacası, seçimlere katılımı artırmak için elden gelen yapıldı.

Leninist Parti, bu durumu zamanında tespit ederek bütün sol güçleri uyardı ve kitleleri seçimden, sandıktan uzaklaştıracak politikanın tek doğru devrimci politika olduğunu; Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devrimini geliştirecek en etkili politikanın bu olduğunu ısrarla belirtti. Sosyal reformist partilerin tümü, oportünistlerin ise önemli bir bölümü Leninist Partinin çağrısına kulaklarını tıkayıp gözlerini kapadılar. Ne duydular, ne gördüler! Burjuvazinin kuyruğuna takılarak seçim kampanyasının canlı geçmesi için ellerinden geleni yaptılar. Böylece, onlar da seçimlere katılımın yükselmesi için burjuvaziye "sol"dan bir destek verdiler. Sonuç biliniyor: Seçimlere katılım oranı %82 civarında gerçekleşti. Yani bir önceki seçimlere göre kitlelerin yaklaşık %10'u daha sandık başına gitmişti. Devlet olanakları, tarikatlar, "sol"un bir kısmı vs. kullanılarak elde edilen zafer(!) bundan ibaret. Ama bu başarı kısıntısının dahi karşı devrim cephesinde nasıl bir ruh haline yol açtığını gösterebilmek için şu örneği aktarmak yerinde olacak. Seçimlerin bitmesinden günler sonra Emekli Subaylar Derneği Başkanı bir generalin seçimlere katılımın yüksek olmasından duyduğu memnuniyeti anlatan bir gazete haberi:

"Aktüel dergisine konuşan (Tümgeneral bn.) Küçükkoğlu, AK Parti'nin yüzde 46,6 oy almasını olumlu da buluyor: 'Mutlu olduğumuz bazı şeyler var. Biri, tatil dönemi olmasına rağmen Türkiye'nin koşarak bu sıcakta oy vermesi ve yüzde 80'lere varan katılım; olaysız, hilesiz, iradenin seçim sandığına tam olarak yansması. Bir diğer ko-

nu, AK Parti'nin Güneydoğu'da DTP'den fazla oy alarak bölgede söz sahibi olması, başka bir bölücü ittifakın Meclis'te olmaması ve halkın gerçekten istikrar, kalkınma ve çağdaşlık yolunda ümitlerinin devam etmesi.'" Bu sözlerle başka ne eklenebilir ki? Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin "yenildiler" diye başlık attıkları, AKP'nin uzlaşmaz düşmanı sandıkları generaller arasında seçimlere katılım arttı ve AKP Kürdistan'da oylarını artırdı diye zil takıp oynuyorlar. Generalleri "mutlu" eden eden oyların arasında sosyal reformistlerin ve oportünistlerin oyları da var mı? Var. Herşey açık değil mi? Kimsenin kuşkusu olmasın sosyal reformistler ve oportünistler kitleleri büyük bir gayretle sandık başına çağırırken generaller ve bilim karşı-devrim tayfası köşelerinden kısı kısı gülüyorlardı. Emekli generalin yukarıdaki sözleri darkafalılara birşey anlatır mı? Pek umutlu değiliz.

Tekelci sermaye sınıfının bir başarı kısıntısına bunca sevinmesini doğru anlayabilmek için burada bir soru sormak gerekiyor: Neden bu sevindirici hal? Şundan dolayı: Uzun yıllardır toplumsal devrimin tehdit ve baskısı altında bunalmış, morali bozulmuş egemen sınıfın bir başarıya ihtiyacı vardı. İç savaşta küçük başarıların, ufak bir muharebede elde edilen zaferin bile ne kadar önemli olduğu bilinir. Abdullah Öcalan'ın tutsak edildiği günlerde S.Demirel bu durumu "morale ihtiyacımız vardı" sözleriyle açıklamıştı. Gerçekten de öyledir. Devrimci durum ve iç savaş koşullarında bunalımdan bunalıma yuvarlanan tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlette savaşı yürütmek için gerekli moral güç neredeyse tükenmekteydi. ABD emperyalizminin Öcalan'ı tutsak edip Türkiye'ye teslim etmesi o dönem ekme su kadar ihtiyaç duyulan morali burjuvaziye sağlamıştı. Ama aradan geçen yıllar, o zaman ABD sayesinde elde edilen morali yiyip tüketti. Çünkü düzenin sorunları çözülmek bir yana, daha ağırlaşmış bir şekilde burjuvazinin karşısına dikilmişti. Kürt halkının özgürlük savaşı, çizilen bütün zigzaglara rağmen, özellikle 2004 yılından itibaren sertleşme sürecine girdi. Devrimci kitle hareketi gittikçe yükselen bir çizgiye oturmuştu. Ne Meclisin ne de devletin bir başka kurumunun saygınlığı kalmıştı. Kitleler sorunlarının çözümünü düze-

MIN GELİŞİMİ SÜRÜYOR

nin mekanizmalarında değil, sokakta arıyorlardı. Önceki genel seçimlere milyonlarca kişi katılmamıştı. Burjuva sınıfın moralinin tükenmesi için daha ne gereksin? İşte bu ortamda ve yukarıda sözünü ettiğimiz koşullarda bu yarım yamalak “başarı” geldi. İşte havai fişek, lazer gösterisi ile kutlanan, dünyada yankı yaptı denilen “başarı” bundan ibaret.

Yarım yamalak da olsa bunun kalıcı ve gerçek bir “başarı” olmadığını egemen sınıfın bizden daha iyi bildiğinden kimse kuşku duymasın. Seçimlere katılımın yapay ve zorlama yöntemlerle yükseltildiği çok açık. Kitleler, yaşamsal sorunları çözüldüğü için, yaşamları bir parça olsun düzeldiği için değil, yukarıda açıkladığımız nedenlerden dolayı sandık başına gittiler. Ama onları sistemden uzaklaştıran, sokağa iten, devrimci eyleme itekleyen maddi nedenler olduğu gibi, hatta daha da olgunlaşmış şekilde, orta yerde duruyorlar. Maddi nedenleri ortadan kaldırılmamış bir olgu bugün bir şekilde bastırılrsa da yarın tekrar ortaya çıkması kaçınılmazdır. Burjuva sınıf bunu bilmiyor mu? Bilmez olur mu! Onun için tedbiri elden bırakmıyor ve örneğin emekçi sınıflara, Kürt halkına, G.Kürdistan’a karşı savaş hazırlıklarına son hız devam ediyor. Boğayı boynuzundan yakalamaya, yani işini daima sağlama almaya alışmış burjuvazinin politik temsilcisi olarak R.T.Erdoğan, daha seçim sonuçları açıklanmadan, “tek bayrak, tek millet, tek devlet” yeminleri ettiriyor, “teröre” yani Türkiye ve K.Kürdistan devrimine karşı mücadele kararlılığını ilan ediyordu. Başka bir ifadeyle, “zafer” kazandığını sandığı gece bile başını yastığa koyarken yüreğindeki devrim korkusu onu rahat bırakmıyordu. İşte böylesi durumda seçimlerin hangi sonucu, sınıf savaşı açısından, devrimi yenilgiye uğratma ya da en azından devrim tehlikesini uzaklaştırma anlamında burjuvazi için gerçek bir başarıyı ifade etti? Hiç bir sonucu! Toplumsal devrimi ortaya çıkaran ve besleyen nedenler olduğu gibi duruyor. Bu maddi nedenlerin hiçbirini ne ortadan kalkmış ne de hafiflemiştir. Kürt halkını ayağa kaldıran nedenler de öyle!

Elbette, seçimlerin karşı devrim cephesinin kendi iç dengeleri açısından yarattığı bir takım sonuçlar var. Örneğin, AKP’nin oy oranını artırmış ve böylece diğer burjuva

rakipleri karşısında konumunu bir parça güçlendirmiş olması gibi.. Şimdi, karşı devrim cephesinin ordu tarafından temsil edilen kesiminin karşısında karşı devrimin öteki kesimini temsil eden, oy oranını artırmış bir parti var. Bu durum, generallerin hükümeti ve Meclisi itip kakan davranışlarına bir sınır getirir mi, şimdiden bilmek mümkün değil. Bu bile devrimin gücüne bağlı olarak şekillenecektir. Yine de seçim sonuçlarının karşı devrim cephesindeki iç çatışmaları yatıştırmak bir yana daha da alevlendireceğinin ilk işaretleri gelmeye başladı. Nitekim, ordunun görüşlerini gayri resmi yollardan açıklamakla görevli izlenimi veren emekli bir general “Cumhurbaşkanını belirlemede durum raydan çıkarsa ordu yine müdahale edebilir. Bunu, nisan sonunda internette bildiri yayınlamaya oranla farklı bir şekilde de yapabilir” sözleriyle karşı devrim cephesindeki çatışmanın şiddetlenerek süreceğinin sinyallerini verdi. Cumhurbaşkanlığı seçiminde kriz çıkar mı, ordu nasıl müdahale eder, müdahalenin biçim ve dozu ne olur, burjuva partiler nasıl bir yol izlerler vb. şimdiden bilmemiz mümkün değildir, bilmemize de gerek yok. Ancak şurası kesin ki, karşı devrim cephesini güçten düşüren iç çatışmalar sürecektir ve devrimci proletarya, Leninist Parti bu çatışmaları en büyük dikkatle izleyip hesaba katacaktır.

Egemen sınıfın, seçimlere katılan kitle sayısı bir parça olsun arttı diye kapıldığı -kapılır gibi yaptığı demek belki de daha doğru olur- zafer sarhoşluğu, bu bile tek başına, boykot politikasının ne kadar doğru, gerekli ve devrimci bir politika olduğunu anlatmaya yeter. Şüphesiz anlamak isteyenler için.. Seçimlerin emekçi sınıflar tarafından, özellikle de Kürt halkı tarafından boykot edilmesi, bu yolla seçimlerin ve Meclisin tartışmalı hale getirilmesi devrimi geliştirecek en etkili adım olacaktır. Ne yazık ki, Leninist Parti, bu devrimci politikada hemen hemen yalnız kaldı. Sosyal reformistlerin tümü ve oportünistlerin önemli bir kesimi seçimlere katılımı artıracak, kitlelerin dikkatini sokaktan sandığa, Meclise çevirecek bir politika izlediler. Yine de, yalnız kalmasına rağmen, Leninist Parti, tek başına devrimci politikayı başarıyla temsil etti. Leninist Partinin militanları, taraftar ve sempatanları, gece gündüz demeden, yoğun

bir pratik faaliyetle kitlelere devrimci bir bilinç taşımaya gayret ettiler. Kitlelere sandığı değil, devrimci sokak hareketini, Meclisi değil, devrimci iktidarı hedef olarak gösterdiler. Bunda başarılı da oldular. Seçim dönemi, emekçi sınıflara devrimci bir bilinç taşımak için olabilecek en etkili şekilde kullanıldı. Devrimci sokak gösterilerinden toplantılara; bildirilerden afişlere kadar pek çok yol, yöntem ve araç kullanıldı. Şunu rahatlıkla ileri sürebiliriz ki, bu seçimlerde devrimci politika olarak boykot politikası Leninist Parti ile özdeşleşti.

Burada başarının ölçütü seçimlere katılan/katılmayan kitle sayısı olamaz. Sadece ahmaklar boykot politikasının başarısını sandık başına gitmeyen insan sayısıyla ölçmeye çalışırlar. Burada başarı emekçi sınıflara ve Kürt halkına götürülen bilincin devrimci niteliği ile ölçülür. Biz kapitalizm koşullarında, sermayenin ve paranın egemenliği koşullarında yaşadığımızı; geniş kitleleri etkileme araçlarının kapitalist düzende burjuvazinin elinde olduğunu unutamayız. Ve bu böyle olduğu müddetçe sadece devrim günlerinde milyonlarca insanı politik etkimiz altına alabileceğimizi biliyoruz. O büyük günlere kadar azınlıkta kalacağımızı aklımızdan bir an olsun çıkarmıyoruz. Ama bu böyledir diye biz kitlelere devrimci politika yerine sosyal reformist politika, devrim hedefi yerine düzeni yamama bilinci götürürsek devrimci sıfatına layık olmamız mümkün mü? Devrimci, dünyayı ve toplumu değiştirme gücünü kendinde bulan, bu iradeyi gösterebilendir. Leninist Parti işte budur. Leninist Parti, somut koşulları tahlil ederek bu seçimlerde boykot politikasının tek devrimci politika olduğunu saptadıktan sonra bu politikayı yaşama geçirmek için bütün güç ve olanaklarını seferber etti. Sonuçta milyonlarca insanı etkilemedi -zaten böyle bir beklenti de yoktu- ama bu politikasıyla devrimci çevreleri etkilediği artık bir sır değil. Devrimci komünist bir parti için bunun ne kadar önemli olduğu kolayca tahmin edilebilir.

Şüphesiz, seçimler özel bir dönemi ifade ederler ve devrimci komünistler, leninistler bu kısmi başarılarından başı dönmeyecek kadar büyük hedeflere sahiptir. Onun için devrimci komünist faaliyete yorulmadan, durmadan, dinlenmeden devam edecekler-

GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ'NDEN TUTUKLAMALARA KARŞI AÇIKLAMA

Çalışan, üreten insanların, emeklerinin karşılığını alabildikleri bir dünya istiyoruz biz. Ve istemenin sadece söyleyerek yapılan bir iş olmadığını da biliyoruz. O yüzden istediğimiz, hayal ettiğimiz dünyayı kurmak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu çerçevede, sermaye sınıfının, toplumu sürüklemeye çalıştığı kültürel yozlaşmaya ve toplumda mevcut tek gerçek ayırım olan sınıfsal ayrımları gözden kaybetme çabalarına karşı, işçi sınıfının yanında onların mücadelelerine ortak olmaya çabalyoruz.

anlatıyoruz.

Tüm bu çalışmalarımız elbette ki sermaye sınıfının çıkarlarına ters düştüğü, hatta egemenliklerini tehlikeye soktuğu için burjuvazinin kolluk güçleri ve diğer yasal koruyucuları tarafından önümüze çeşitli engeller çıkarılmaktadır.

Bunlardan birisi de geçtiğimiz günlerde yaşandı. Bizlerle aynı hayalleri kurmuş olan ve bu hayalleri gerçekleştirmek uğruna hayatını ortaya koymuş bir devrim savaşçısı olan Aysun Bozdoğan'ın ölüm yıldönümünde, mezarı başında düzenlenen bir anma etkinliğine katıldıkları için Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışanları ve Denize Ezgi Müzik Grubu üyelerinin yanı sıra derneğimiz çalışanlarının da içlerinde bulunduğu 16 kişi jandarma tarafından gözaltına alınmış ve 6 kişi çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmışlardır.

İnsanca yaşanabilecek, eşit, özgür ve mutlu bir dünya kurmak amacıyla çıktığımız yolda bu gibi engellerle daha birçok kez karşılaşacağımızı biliyor ve bu engellerin bizleri yolumuzdan alıkoymayacağını bir kez daha haykırıyoruz.

**BASKILAR, TUTUKLAMALAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!**

Antep Genç Emekçiler Birliği Derneği

"Eksik Bir Şey Vardı Hayatımda"

Çevremde gördüğüm kayıtsız insanların ve bir şeyleri görmezden gelerek yaşadığım dostlarımla arasında ne kadar mutluydum, ne kadar huzurluydum? Mutlu muydum gerçekten? Sahte bir tebessüm, bir şeyleri görmezden gelmenin verdiği huzursuzluk, kesinlikle mutlu değildim. Peki mutluluğum neye bağlıydı, huzurumu kaçırıp neydi? Bunu da çok düşündüm ve buldum, mutluluk devrimde ve devrim için tekeli kapitalist sistemle dışı, cana can, mücadeleye etmekte.. Bir şeyleri görmezden gelerek, insanlık haklarımızı göz göre göre gaspettikleri bu çirkef düzende daha fazla sessiz kalamazdım!

Bir deri bir kemik kalmış vücutlarıyla daha fazla üretim yapmaya zorlanan, insanlık hakları ellerinden alınıp yerine;acı,

ezilmişlik, aşağılanma ve ölmeleri için (sömürmek için canlı işçiye ihtiyaçları var ya hani) bir miktar ücret verilen işçi sınıfı... Çocukluk hakları ellerinden alınan, küçük yaşta acıyı, zulmü ve sömürüyü tanıyan çocuklarımız... Aşağılanmış, horlanmış, tacize ve şiddete maruz kalmış ve sanki ezilmişliğin simgesi haline getirilmeye çalışılmış kadınlarımız... Sağlık, eğitim, barınma ve buna benzer birçok insani ihtiyaçları elinden alınan insanlar; bu halimizle gidip de sandık başlarına oy mu verecektik, yoksa zafere kadar mücadele edip bu düzeni yıkıp bağımsızlığımızı elimize almaya mı çalışacağız.

Burjuva meclis bizden oy istedi ısrarla, bin bir şaklabanlıkla oylarımıza sahip olmak istediler. İsterler tabi, kapitalist zihniyet oy istemesin de kim istesin? İktidar olsunlar ki daha fazla sömürsünler, daha fazla geçinsinler sırtımızdan, tekeli sermayeye daha fazla uşaklık etsinler, sömürülen işçinin emeğini daha fazla karşılıksız

bıraksınlar! Ama bilmiyorlar ki biz bu oyunlara gelmeyeceğiz, bilmiyorlar bu yalanlara kanmadığımızı, sadece güleriz biz bu soytarıca vaatlere... Bizler yani, egemen sınıfın aşağılayarak baktığı sömürülen halk olarak sandık başına gitmedik ve emin olsunlar daha da fazlasını yapacağız!

Eksik bir şey vardı hayatımda, ve bu eksiklik büyük sancılarla güçlü bir mücadeleye getirdi dünyaya. Artık eksik bir şey yok hayatımda, boyun eğmek, görmezden gelmek, kabul etmek, korka korka yaşamak yok, herkes insan olduğunun farkına varmalı ve mücadele etmeli. İnsanlık hakları ellerinden alınan sömürülen halkımla, sevdiğim için, kendim için, ailem için hayatımın her anında mücadele etmeye kararlıyım, daha fazla sömürülmek istemiyorum! Tekeli kapitalist sistem yok olmayı mahkumdur.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE
BİRLİĞİ!**

**Sakarya'dan Bir
Mücadele Birliği Dergisi Okuru**

SAVAŞ VE İÇ CEPHE

“Savaş, politikanın başka araçlarla devamıdır” Clausewitz’in bu özlü sözü savaşları inceleyen temel alınması gereken bir görüştür. Kısaca söyleyecek olursak Musul ve Kerkük ekşininde gelişen Güney Kürdistan’da oluşan statükonun Kuzey üzerindeki etkilerini ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ortadan kaldırdırma düşüncesinin ve ulusal harekete yönelik imha planının... Türk burjuvazisinin elasti bir savaşa girmesi hangi politikanın devamıdır?

Bu politikanın yani savaşın zaferle sonuçlanması cephe gerisinde ne kadar kabul gördüğü, benimsenip desteklendiği ve cephe gerisinde ne kadar güçlü olduğuyla direkt ilgilidir. Türk tekelci sermayesinin durumu ve 30 yılı aşkın bir zamandır iç savaş ve iç savaşa yakın bir düzeyde süren sınıflar mücadelesi savaşta iki cephe olacağını gösteriyor. İç cephe ve dış cephe. Eğer Türk burjuvazisi gözünü karartıp savaşa girerse iç cephenin oluşması kaçınılmaz. Zaten sürmekte olan iç savaş bir cephe oluşturduğuna göre, bu cephenin büyümesinden söz etmek daha doğru olacaktır.

Savaş üzerine konuşan ve yazan burjuva ideologlar ve kaleşörler dış cepheden söz ediyor. İçeriden söz edildiğinde ise sadece “terör”den söz ediyor. Savaşta içeride bir devrim cephesi, güçlü bir iç savaş cephesinin oluşacağını gözlerden saklamaya çalışıyorlar. Bunun mezarlıktan geçerken ıslık çalmaktan bir farkı yok.

Bir savaşın kazanılması için bazı koşullar gereklidir. Bunların başında bu savaşın haklı bir savaş olup olmaması gelir. Kürt halkını köleleştirme ve yok etme anlayışına dayalı bir savaşın haksız bir savaş olacağı faşistler dışında herkesin kabul edeceği açıklıkta bir gerçektir. Savaşın kazanılması için gerekli askeri üstünlük, örgütlenme, silah ve teknik üstünlüğü vs. Türk burjuvazisinin lehine. Savaşın hangi topraklarda verildiği ve ordunun konumuna bakınca, yabancı topraklarda ve işgalci olacak olması Türk burjuvazinin aleyhindedir. Hele de bu yabancı topraklarda içeride bile yenemedikleri gerillalarla karşı karşıya oldukları göz önüne alınınca yenilgileri kaçınılmaz görünüyor. Bir çok koşul yanında bir savaşın kazanılmasının belirleyici önemde olan koşulu bu savaşa yol açan politikanın ne kadar benimsendiği, asker ve halka kabul ettirebildiğidir. Bu iç cephenin durumunu da belirler.

Geçmişin deneyimleri ve birikimlerini bu günün koşullarıyla birlikte ele alanlar sermaye sınıfının durumunun ne kadar kötü olduğunu görür. Savaşın kazanılması için öncelikle sermayenin içeride egemenliğini tam güvence altına almış olması, “güven ve huzur” içinde olması gerekir. İç cepheye egemen olmayanlar, içerinin tamamen dış savaşa destek veren bir cephe gerisi olmasını sağlayamayanlar dış savaşı kazanamaz. Son aylardaki gelişmeler tam da burjuvazinin içeriyi “sağlamlaştırma” çabalarını gösteriyor. Genelkurmay başkanının her konuşması emekçilere karşı, halka karşı yeni bir saldırının habercisi oluyor. Burjuvazi savaşı kabul ettiremeyeceğini bildiğinden birincisi halka baskı ve terörle kabul ettirmeye, ikincisi de provokasyonlarla; saldırıya uğradığı, halkın tehdit altında olduğu görüntüsünü yaratarak, yani kendi 11 Eylül’leriyle kabul ettirmeye çalışıyor. Son adımlarına baktığımızda insan hakları savunucuları ve aydınlar terör destekçisi ilan ediliyor, halk imamından muhtara va-

rnıca dek terörist ilan ediliyor, her “şüpheli”ye ateş edip öldürme yetkisini gerekli olduğu açıklanıyor, polis her istediğini yapması, katliamlar yapması için yasal düzenlemeler yapılıyor. Halk “teröre” karşı sokağa çağırılarak cephe gerisinde destek oluşturulmaya çalışılıyor. Linçlerle, provokasyonlarla bu güne kadar halkı yanına çekmeye, devrimi ezmeye çalışan burjuvazi cumhuriyet mitinglerinin belirsiz atmosferinde sokağa çıkan milyonları kendi yanına çekmek için teröre karşı sokağa çıkma çağırısı yaptı. Ancak bu tam bir fiyaskoyla, burjuva medyanın bile ilan ettiği bir fiyaskoyla sonuçlandı. Nokta dergisinin ordu içindeki darbe girişimlerini yayımlaması son oldu. Son günlerde Nokta’nın başına gelenlerden sonra medyanın tam tekmil hazırola geçtiğini görüyoruz. İç cepheyi cephe gerisine dönüştürmek için medyanın çabaları belirleyici önemde. Ankara’daki patlamadan sonra kopuk insan bacağı görüntüsü ve kan görüntülerinin medyada yayımlanması da toplumu hazırlamanın nasıl yürütüldüğünün göstergelerinden biri. Artık medya işi daha da ilerleterek kışlalardan yayına geçti.

Savaşlarda burjuva sınıf şovenizmle kitleleri yanına çekmeye çalışır. Ancak hedef Kürtler olunca şovenizm burjuvaziyi vuran bir silaha dönüşür. Güney’deki Kürtler saldırıya uğrayıp katledilirken nüfusu 20 milyonu aşan Kürt halkı iç cepheye devrim saflarından yana tavır koyacaktır, burjuvaziyi desteklemeyecektir. İstanbul’da yaşayan Kürtlerin Diyarbakır’dakilere daha fazla olduğu unutulmamalıdır. Hrnt Dink’in cenazesinde sokağa çıkan yüzbinlerin tavri da emekçilerin şovenist saldırlar karşısında yer alacağını gösterdi. Aynı burjuvazi tarafından sömürülen, aynı sokaklarda aynı sefaleti yaşayan bütün halklardan emekçiler tek bir cepheye, devrim cephesinde yer alacaktır.

Devrimin ve varolan bunalımın baskısıyla burjuva sınıf kendi içinde gerekli kenetlenmeyi gerçekleştiriyor. Varolan ortak tavır ise kof bir ortaklıktır. Emekçiler her gün talepleriyle sokağa çıkıyor. Kürt halkı Kerkük’e yapılacak bir saldırının kendilerine yapılmış olacağını biliyor ve bunu ilan etmiş durumda. Bu koşullarda Kerkük için Türk devletinin savaş açması en azından Kerkük’e giderken Diyarbakır’dan olmaktadır. Daha fazlası, Güney’de başlatılacak bir işgal ve savaş burjuvazinin egemenliğinin sonu olur.

Kapitalizmin tekelleşme sürecine girdiği 19. yüzyılın sonundan bu yana bir çok savaşın devrimlere yol açtığı deneyimlerle biliniyor. 1871’de Fransa ile Almanya arasındaki savaş sonlarında Paris Komünü ile, sosyalizmin kurulmasının ilk deneyimi yaşandı. 1904’te Rusya ile Japonya arasında gerçekleşen savaş 1905 Rus devrimini hazırladı. 1914’te başlayan I. Emperyalist Paylaşım Savaşı Rusya’da 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi’ne yol açtı, proleter devrimler ve sosyalizm çağının başlangıcı oldu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ise bir çok Avrupa ülkesinde ve Çin’de devrimlerin gerçekleşmesi ile sonuçlandı.

Kurtuluş savaşı ve Kıbrıs işgali sırasında Türk ordusu en önemli savaşları verdi. Bu savaşlarda verilen kayıp 40 yılı bulan iç savaşta verilen kayıptan daha az. Bu da iç savaşın ne kadar güçlü olduğunun göstergesidir. Güney’e karşı açılacak savaş emekçilerin yaşamını daha çeliklemez hale getirecek. Cenazeler geldikçe faşizme karşı öfke büyüyecek ve devrim cephesini güçlendirecektir. Savaşın oluşturacağı yıkım ve yokluk yanında savaş ortamının halkı politikleştirmedi de iç savaşı büyütecektir.

Başlayacak olan bir savaşta burjuvazi iki cepheye birden savaşmak zorunda kalacak. Bu cephelerden dış cepheye yenilgi tek başına burjuvazi için yok oluş değildir. Ancak iç cepheye savaşta iç savaşı kaybetmesi, dış savaşı da, her şeyini kaybetmesi ve tarihin çöplüğüne atılması demektir. Onun için dışarının koşullarından önce içerisinin koşulları önemlidir. Son günlerde psikolojik savaşta yeterli başarıyı gösteremediklerini Büyükanıt’ın ağzından ifade etmeleri asıl olarak iç cepheye kendilerini yeterince güvende hissetmediklerinin ifadesidir. İç cepheye bütün çabaları kendileri için güvenilir ortamı yaratmak içindir.

Sermaye savaş durumunda tek cepheye, yani dış cepheye savaşmak istiyor. Ancak sermayenin istem ve niyetlerinden bağımsız olarak dış savaş durumunda iç savaş yükselecektir, iç cephe büyüyecektir. Bunun için savaş karşısında devrimci politikaların, taktiklerin ortaya konması önemlidir. Faşizmi yıkma amacına bağlı olarak savaş karşısında devrimci iç savaşı yükseltmek leninist savaş politikasıdır. Devrimci iç savaşın yükseltilmesi sonucun belirlenmesinde ayırdedici mücadele olacak. Tüm emekçiler, çıkarlarına uymayan ve her türlü sonuçlarına ve yüküne katlanmak zorunda kalacakları bu savaş karşısında kendilerini sömürden kurtaracak, özgürlüğe kavuşturacak devrimci iç savaşa katılacaktır.

Kürt emekçileri ve Türkiye’deki tüm emekçilerin savaş karşısında doğru politikaları görebilmeleri ise komünistler ve devrimcilere bağlıdır. Güney’in işgal edilmesine ve orada katliama yönelmesine karşı Kürt emekçileri devrimci savaşa güçlü olarak katılır. Türkiye’deki diğer emekçilerin savaş karşısında devrim saflarında yer almalarında ilk olarak şovenizmin kırılması etkili olacaktır. Aynı işyerinde çalışırken, aynı burjuvalarca sömürülen, aynı mahallelerde aynı sefaleti yaşayan Kürt-Türk ve diğer halklardan emekçiler için şovenizmin kırılmasının koşulları var. Yeter ki devrimci politikalarla tanışsınlar.

Savaş sürecinde belirleyici olacak olan devrimci politikaların belirlenmesi ve bu doğrultuda devrim güçlerinin mücadele birliğinin sağlanması, aynı hedefe, iktidara yürümelerinin sağlanabilmesidir. Reformizmin ve şovenizmin teşhir edilmesi bu dönem özellikle önemlidir. Deniz Gezmişler Dolmabahçe’ye Amerikan askerlerini protesto etmeye, denize dökmeye giderken Gümüşsuyu’nda reformistlerin kendilerini engellemek için kurduğu barikatları aşarak gidiyorlar. Bugün de devrim hedefine yürürken reformizmi, şovenizmi yerle yer etmeden bu hedefe ulaşamayız. Savaş durumunda, güçlenecek olan iç savaşta işçilerin ve yoksul köylülerin, bütün devrim güçlerinin zafer kazanması için, zafere taşıyacak devrimci örgütlenmelerin her yanda örülmesi gerekiyor. Emekçiler devrimci iç savaşın gerektirdiği araçlara ve örgütlenmeye dayanarak zafere ulaşabilir.□

"YENİ SOĞUK SAVAŞ" MI?

İngiltere'nin yeni başbakanı G. Brown, göreve başlar başlamaz, dört Rus diplomat için sınır dışı kararı verdi. Çok geçmeden Rusya'nın, dört İngiliz diplomatı sınır dışı etmesiyle, "soğuk savaş" manşetleri gazetelerde boy göstermeye başladı. Sovyet bölgesinin emperyalist-kapitalist dünyaya entegre edilemeyeşi, emperyalist ekonomik ilhakın burarlarda gerçekleştirilememiş olması, sermaye dünyasında derin bir kaygı yaratıyor olmalı ki, eskiyi çağrıştıran "soğuk savaş" kavramını kullanmaktan alamıyor kendini.

"Soğuk savaş", tartışmalı bir konudur. Kimi onu 1917 Ekim Devrimi ile başlatır, kimi II. Dünya Savaşı sonrasında. Kimi ise dönemlere ayırır onu. "Yumuşama" dönemleri ve "soğuk savaş"ın yeniden başladığı dönemler şeklinde. Ama üzerinde hemfikir olunan nokta şudur ki, "soğuk savaş", sosyalist sistemle emperyalist-kapitalist sistem arasında "sıcak çatışmalar" dışında her türlü savaş yöntem ve araçlarının kullanıldığı büyük bir kapışmadır. Ve bu "savaş"ın başlatıcıları, emperyalistlerdir. İster 1917 Ekim Devrimi sonrasında İngiltere'nin girişiyle başlayan kuşatma (ambargo, yer yer abluka) kabul edilsin, ister II. Dünya Savaşı sonrasında Churchill'in ünlü "Demirperde" konuşması, isterse Reagan-Thatcher dönemiyle "detant"ın (yumuşama) sona ermesi... "soğuk savaş"ta emperyalist-kapitalist sistemin, sosyalizmin ilerleyişi karşısında iktisadi, kültürel, askeri tüm araçlarını seferber ederek, sosyalist dünyayı kuşatmaya çalışması sözkonusudur. Bu açıdan bakıldığında, İngiltere-Rusya arasında patlak veren ve ucu daha eskilere uzanan "diplomat krizi", basındaki nitelemenin aksine, "soğuk savaş" çerçevesine girmez. Öte yandan, emperyalist-kapitalist zincire entegre edilemeyen, "yapısal dönüşümü" bir türlü gerçekleştirilemeyen bir "Sovyet bölgesi"nin varlığı düşünüldüğünde, burjuva basının bu gelişmelere "soğuk savaş" adını yakıştırmaması, pek de yadırgatıcı değildir.

Eğer birkaç yıl önceki diplomat krizini saymazsak, son kriz, eski KGB ajanı Litvinenko'nun Londra'da öldürülmesi gerekçesine dayandırıldı. Londra, Moskova'dan, "katil zanlısı" Lugovoy'un iadesini istedi. İşin ilginç Rusya, başta Çeçen Ahmedov ve "oligark" Berezovski olmak üzere pek çok kişinin iadesini uzunca bir süredir istemektedir İngiltere'den. Londra, bu isteklerin hiçbirini kabul etmediği gibi, bazılarını siyasi sığınma hakkı bile vermişti. Moskova'nın deyimiyle "adi hırsızlar" da vardı bu siyasi sığınma hakkı verilenler arasında. Bu yüzüzlüğü sergileyen İngiltere, Litvinenko olayı sonrası Lugovoy'u Londra'da yargılamak üzere istiyordu Kremlin'den. Üstelik Rusya anaya-

sasının buna engel olduğunu öğrendiğinde "anayasanın değiştirilmesi" söylemini ağzına alacak kadar pervasız davrandı. Bu, apaçık bir kışkırtmaydı. Putin, "İngiltere, sömürgeci imparatorluk çağının bittiğini ve Rusya'nın bir sömürge olmadığını unutmuş görünüyor" diyerek tepkisini gösterdi. Kremlin bu isteği geri çevirdi. Bunun üzerine Londra'nın "10 Numara"sı Rus diplomatların sınır dışı edilmesine karar verdi. Brown hükümeti gerilimin tırmandırılmasını istediği için böyle bir adım atıyordu. İngiliz hükümetinin bu tavrı gerçekten de "soğuk savaş" döneminin planlı adımlarına benziyordu.

Rusya'nın misillemesi gecikmedi. Dört İngiliz diplomatı sınır dışı etti ve "terörle mücadele alanındaki işbirliğini askıya aldı"ğımı duyurdu. Ve "göstereceğimiz asgari tepkidir bu" diye ekledi. Moskova, böylece Londra'nın restini görmüş oluyordu. Bu gelişmelerden sonra ABD Dışişleri Bakanı C. Rice, Moskova'nın Lugovoy'u İngiltere'ye iade etmesi gerektiğini söyleyerek "soğuk savaş"a yarasız Anglo-Sakson ortaklığına ortaya koymuş oldu. AB dönem başkanı Portekiz'in "sorunun iki ülke arasında olduğu" açıklamasına rağmen, AB'de ibrenin İngiltere'den yana olduğu biliniyor. Böylece taraflar iyice belirginleşmiş oluyor. İşte size "soğuk savaş"!

İşin aslı Rusya-Batı gerilimi çok daha gerilere dayanıyor. Yeltsin sonrası dönemde Rusya, emperyalistlerle olan ilişkilerinde keskin bir dönüş yaşadı. İMF'nin "şok terapisi" programları askıya alındı. Önce moratoryum ilan etti, sonra İMF'ye olan tüm borçlar zamanından önce ödenerek, bu emperyalist kurum kapı dışarı edildi. Putin Rusya'sı, ekonomiyi tamamen yıkıma uğratan ve emperyalist ilhaka hazırlayan İMF programlarını terkederek, kendi yolunda yürümeye başladı. Ama işler bu noktaya gelmeden çok önce başlayan "Rusya'yı Kuşatma Stratejisi" vardı. ABD ve AB emperyalizmi SSCB'nin dağılmasından itibaren öncelikle Doğu Avrupa ve Baltık Cumhuriyetleri'ni, ardından SSCB'nin batıdaki cumhuriyetlerini, Transkafkas (Gürcistan, Azerbaycan ve Ermenistan) cumhuriyetlerini ve Orta Asya'yı denetimine almak için harekete geçmişti. Bu o kadar açık ve aleni bir hareket idi ki, Rusya'nın sert tepkileriyle karşılaştı. Emperyalistler açıkça Rusya'yı "yalnızlığa" itiyordu. Ve bunu, kadim dostları ayyaş ayının (Yeltsin) devlet başkanı olduğu bir dönemde yapıyorlardı. Yeltsin'i içerde gözden düşürme ve Putin'i iktidar koltuğuna oturtan gelişmelerde, bu emperyalist planın yarattığı büyük tepkinin önemli bir etkisi vardı.

Putin devlet başkanlığı koltuğuna oturduktan sonra, Rusya, bu emperyalist stratejiye karşı

etkin adımlarla cevap vermeye çalıştı. Rusya-Batı gerilimi sürekli arttı. (Kosova'nın işgali sırasında Rus birliklerinin emperyalistlerden önce bölgeye girişi ve hava alanını denetimine alarak emperyalist orduları buraya sokmaması hala hatırlardadır. Bir sıcak çatışmanın eşğine gelmeyi göze alarak bu adımı atmıştı Rusya. Emperyalist kuşatma stratejisi onu bu adımı atmaya zorlamıştı.) Ukrayna "turuncu devrim", Gürcistan "limon devrimi" ile "düşürüldü." Afganistan savaşında ABD birlikleri Orta Asya'ya yerleşti. Bush, Estonya'da yaptığı konuşmayla "Sovyet işgal ve zulmünden" bahsetti. Estonya hükümeti Estonya'yı Nazi işgalinden kurtaran Kızılordu askerleri anısına dikilen anıtı kaldırdı. Nazileri kurtarıcı ilan ederdi. Tarihin ironisine bakın ki, Bush ve emperyalistler, Sovyet sosyalizmine düşman olan karşı-devrimci Rusya iktidarına karşı saldırırken, onları Sovyet sosyalizminin temsilcisi gibi gördüklerini ortaya koyuyorlardı. Ve ne gariptir ki, Putin iktidarı, bu saldırılar karşısında Sovyetleri savunuyor, bu pervasızlığa karşı büyük bir öfke sergiliyordu. 1991 karşı-devriminin üzerinden onca zaman geçmesine rağmen emperyalistler, SSCB korkusundan kurtulamamıştı ve "soğuk savaş" argümanlarıyla hareket ediyorlardı. Putin Rusya'sı ve Luşçenko Beyaz Rusya'sı, şimdi "SSCB'nin devamcıları" olarak hedef tahtasına oturtulmuştu. Hiç kuşku yok, emperyalistler 1991 karşı-devrimiyle hedeflerine ulaşamamış, Sovyet bölgesini kapitalist zincire entegre edememiş, ekonomik ilhaki gerçekleştirilememiş olmanın öfke ve kaygısıyla hareket ediyordu. Yıllardır Çeçenya sorununu kaşınmaları, oradaki gericileri maddi ve teknik açıdan desteklemeleri, onlara siyasi sığınma hakkı vermeleri... tüm Sovyet cumhuriyetlerini parça parça yutmaya çalışmaları, eski sosyalist blok ülkelerini NATO'ya ve AB'ye almaları... bunun içindi. Son olarak Polonya ve Çekoslovakya'ya ABD radar üslerinin kurulması (füze kalkanı), emperyalistlerin en temel dertlerinin Rusya'yı kuşatmak olduğunu birkez daha gözönüne sermekteydi. Rusya, kah doğalgaz ve petrol silahını kullanarak, kah askeri güç gösterilerinde bulunarak... kah Sovyet cumhuriyetlerindeki emperyalist planları bozarak, kah alternatif güç odakları yaratarak (Şanghay İşbirliği Örgütü)... bu kuşatmayı boşa çıkarmaya çalıştı.

Son diplomat krizi işte böyle bir ortamda doğdu. Emperyalistlerin sosyalist dünyayı kuşatma çabası anlamında değil ama, o kökenden gelen dinamiklerin de işin içine girdiği bir kamplaşma olarak Rusya'yı kuşatma çabaları, "soğuk savaş" terminolojisi ile örtüşüverdi. Süreç, tarafları iradeleri dışında bu noktaya sürükledi. Toplumsal dinamiklerin tarafları gerçek anlamda bir "soğuk savaş"a sürükleyeceği günler de gelecektir. Sovyet coğrafyasında bu dinamikler fazlasıyla mevcut. Sürecin bu noktaya evrileceği günleri de hep birlikte göreceğiz. □

BİRİNCİ ARAP ULUSLARARASI BEYRUT FORUMUNDAN İZLENİMLER

12-15 Temmuz tarihleri arasında yapılan 1.Arap Uluslararası Beyrut Sosyal Forumu'na katılmak için Lübnan'a gittik. Bu, aynı zamanda Direnişe Bağlılık günleri adı altında toplanan bir forumdu. Forumun temel sloganı, "Barış ve Uluslararası Dayanışma için ABD Hegemonyasına Hayır! Siyonizme Hayır! Emperyalist Küreselleşmeye Hayır!"dı.

Forumu davet edildiğimizde üzerinde en çok durduğumuz konu, bu forumun örgütleyicilerinin kimler olduğuydu; çünkü geçen sene, İsrail'in Güney Lübnan'a saldırısı karşısında birlikte hareket eden Hizbullah ve Lübnan Komünist Partisi, birlikte bir toplantı organize ederek bir "direniş cephesi" oluşturmaya çalışmış, Türkiye'den birçok siyasal yapının da katıldığı bu toplantıya biz katılmamış, Hizbullah'ın ya da herhangi bir dinci gerici siyasal yapının örgütleyicisi olduğu bir toplantıya katılmayı doğru bulmadığımızı dile getirmiştik.

Ama bu seneki toplantının farklı bir içerikte olduğu ve ağırlıklı olarak Ortadoğu'daki komünist, devrimci, sol eğilimli yapılarca organize edildiğine dair bizi davet edenlerden referans almıştık.

Bu referanslarla Beyrut'a gittik. Dünyanın dört bir tarafından, ve özellikle Ortadoğu'dan, savaşın içinden gelecek komünist ve devrimcilerle karşılaşacak olmanın heyecanı içindeydik. Ayrıca Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez'in de bu toplantıya katılacağı söyleniyordu. Chavez, Rusya ve İran gezisinden dönerken Lübnan'a da uğrayacak ve bu Forum'da yer alacaktı. Bununla Latin Amerika ve Ortadoğu'da emperyalizme, ABD yayılmacılığına karşı bir cephe oluşturulabileceğini düşünüyorduk. Toplantının asıl amacının bu olacağını tahmin ediyorduk. Bu bizi heyecanlandırmıştı; çünkü son dönemde özellikle bu topraklar üzerinde yapılan birçok şey, dinci gerici ya da burjuva gerici hareketlere mal ediliyordu. Bilinçli olarak Hamas'ın, Hizbullah'ın, El Kaide'nin adı öne çıkartılıyordu.

Daha ilk günden umutlarımız yerini hayal kırıklığına bıraktı. Chavez gelmediği gibi, Suriye'den ve özellikle de Irak'tan gelenler sınırda durdurulup içeri alınmadılar. Lübnan'ın işbirlikçi Fuad Sinyora hükümeti toplantıyı "yasadışı" ilan etti ve girişleri engelledi. Birçokları sınırdan geçemediği için toplantıya katılamadı. Katılacağı söylenen Suriye Komünist Partisi, FHKC, FDKC, Lübnan Komünist Partisi vb'den kimse yoktu.

Lübnan Komünist Partisi'nin katılıp katılmayacağı son ana kadar belli değildi; ama onlar da katılmadılar.

Toplantıya katılanlar, daha çok sivil toplum örgütlerinden vb. gelenlerdi. Dünyanın çeşitli bölgelerinden Ortadoğu ile ilgilenen gazeteciler, uluslararası eylemciler vb. vardı. Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'den bir kişi ve Bangladeş Sosyalist Partisi'nden bir kişi vardı. Sudan ve Çad'dan gelenlerin yanı sıra Fransa ve Almanya'dan, Belçika'dan gelenler vardı. Onlarla tanıştık ve kısa sohbetler yaptık. Kendimizi onlara tanıttık, forum için hazırladığımız

İngilizce bir konuşma metnini ve daha önce Mücadele Birliği'nde yayınlanan Ortadoğu'yla ilgili "Komünist Partisi Nasıl Devrimci Bir Güç Haline Gelir" adlı yazının İngilizcesini dağıttık.

Türkiye'den bizim dışımızda HÖC, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nden bir arkadaş, EMEP'ten ve TKP'den birer kişi katıldı. Ankara Eğitim-Sen'den iki genç üniversiteli de bireysel olarak katılmışlardı.

Forumun ilk gün oturumunda, emperyalizme ve siyonizme karşı savaşta "şehit düşenler" için saygı duruşunda bulunuldu. Asker kıyafetli koro, marşlar söyledikten sonra slayt gösterimi yapıldı sonra konuşmalara geçildi. Slayt gösterisinde Marx'ın, Castro ve Che'nin görüntülerinden sonra Hizbullah lideri Hasan El-Nasrallah'ın görüntüleri yer alıyordu. Bu, toplantının görünürde öyle olmasa da Hizbullah eliyle örgütlendiğini gösteriyordu. Unesco Palas adlı büyük bir merkezin konferans salonunda yapılan toplantıya katılım çok düşüktü. Bunun nedeni olarak Lübnan hükümetinin engellemeleri gösterilse de başarılı bir organizasyon olmadığı açıktı.

Konuşmacılar, yangından mal kaçırıcısına teker teker kürsüye çıkıp, geçen yıl Hizbullah'ın İsrail'e karşı kazandığı "zafer"den Filistin ve Irak direnişlerinden bahsettiler. Konuşmalar ruhsuz ve yüzeyseldi. Türkiye'den kimse konuşma yapmadı. Toplantı bitimi bir İsrail bayrağı yere serildi ve üzerinden çiğnenerek geçildi. Sonra da bu bayrak sloganlara yakıldı.

İkinci gün, bir sonuç bildirgesi çıkarabilmek için toplanılmıştı ve tartışmalar 4 madde üzerinden gidiyordu. 1- Emperyalizme ve siyonizme karşı direnişin meşru olan tüm biçimlerini desteklemek, 2- İşgali reddetmek, işgale işbirliği içinde olan hükümetlerin yaptığı her türlü anlaşmayı reddetmek, 3- Emperyalizm ve siyonizmin aynı ve halkların düşmanı olduğunu özellikle kabul etmek ve bunların sadece militarist bir saldırganlık içinde olduklarını değil aynı zamanda yalan propaganda yöntemleri kullandıklarını kabul etmek, 4- Sadece halkın mücadelesinin meşru olduğunu kabul etmek.

Bu maddeleri kabul edenlerin bir sonuç bildirgesine imza atması ve bunun üzerinden yeni ve genişletilmiş bir toplantı düzenlenmesi üzerinde duruluyordu.

Söz aldık ve bu toplantı konusunda yanlış bilgilendirildiğimizi, bize bunun daha çok komünist ve devrimcilerin katılacağı bir toplantı olduğunun söylendiğini, bizim emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı olduğumuz kadar dinci ve burjuva gericiliğe de karşı olduğumuzu; Hizbullah'ı, Hamas'ı, El Kaide'yi halkların düşmanı olarak gördüğümüzü; bunların devrimin karşısında ve devrime engel olduklarını söyledik. Bunun üzerine masada oturanlar tepki göstermeye başladı. Toplantıyı yöneten ve Hizbullahçı olduğundan hiçbir şüphe kalmamış olan şahıs, sözümüzü keserek toplantıyı terk etmemizi, burada kimsenin Hizbullah'ı eleştiremeyeceğini vb. söyledi. Biz de zaten kalmayı düşünmediğimizi söyledik ve en son bizim bir Ortadoğu cephesinden yana olduğumuzu ama bunun asla Hizbullah ya da Hamas'la olmayacağını, komünist, devrimci ve ilerilerle olacağımızı vurguladık ve toplantıdan ayrıldık.

Bizim toplantıda olduğumuz bölümde Türkiye'den sadece HÖC konuştu ve 1-2 ekle bildirgeyi imzalayacaklarını dile getirdi. Onların önerdiği "her türlü işbirlikçiliğe karşı olmak" önerisi kabul edildi.

Biz dinci gericiliğe karşı ilkeli tutumumuzu Türkiye'de olduğu gibi Beyrut'ta da sürdürdük ve Beyrut'tan deneyim elde etmiş olarak ayrıldık. □

LİDER DERİ İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

Merhaba dostlar, biz 4 yoldaş 21 Temmuz günü sendikalı oldukları için işten çıkarılan ve bu yüzden grevde olan Lider Deri işçilerinin verdiği mücadeleye destek vermek için Çiğli Organize Bölgesine doğru yola çıktık. Organizeye vardığımız zaman yanımıza aldığımız “Seçimleri Boykot Et” yazılı pullarımızı yaptırarak, Fabrikanın önüne grev çadırını kuran işçilerin yanına yaklaştığımız zaman “Lider Deri İşçileri Yalnız Değildir”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak” sloganlarını attık. İşçiler tarafından büyük bir alkış ve coşkuyla karşılandık ve bize oturmamız için grev çadırında yer açtılar. Daha sonra işçilerle eylemlikleriyle ilgili sohbet etmeye başladık. Sizlere işçilerin biriyle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Mücadele Birliği: Bize işten çıkarılmaların başlamasından bu yana gelişen süreci anlatır mısınız?

İşçi: Tabi ki. İlk önce işten sebepsiz yere 8 işçi arkadaşımızı çıkarıldı. Biz de arkadaşlarla bir araya gelip, işten çıkarılan işçilerin geri alınması için patronla konuşacak iki kişi seçtik. Arkadaşlar patronla konuştular, patron da işçileri geri alacağını söyledi, fakat geri almadı. Biz de sendikaya başvurduk, sendikalı olduk. Daha sonra patronun aramıza soktuğu birkaç kişi tarafından belirlenen 11 işçi arkadaşımız, 22 Haziran günü işten çıkarıldı. Ardından 27 Haziran’da da 13 işçi arkadaşımız işten çıkarıldı ve birkaç gün arayla birer işçi çıkarılmaya devam etti. Toplam 1 sendikasız 26 sendikalı işçi işten çıkarıldı. Sendikasız olan arkadaşımız da sendikalı olduğundan şüphe edildiği için işten çıkarıldı. İlk çıkarılan arkadaşlarımız greve başlamışlardı, biz de onlarla birlikte devam ediyoruz. Sonrasında sendikalı yetkililerden iki kişi ve bizden de iki kişi patronla konuştular, ama bir sonuç alınmadı. Sendikalı yetkililer aracılığıyla dava açtık. Şu an durum mahkemelik. Avukatlar yüzde 99 kazanacağımızı söylüyorlar, biz de kazanacağımıza inanıyoruz zaten.

Mücadele Birliği: Peki çalışan arkadaşlarımızdan destek görüyor musunuz?

İşçi: Evet. Çalışan bazı arkadaşlarımız işten çıkarılma tehlikesine rağmen her çay ve öğle paydoslarında yanımıza gelip bize destek oluyorlar. Tabi bu arada patron da arkadaşların daha fazla bizle görüştürmemek için elinden geleni yapıyor. Önceden servisler fabrikanın önünden kalkıyordu ama şimdi servisleri fabrikanın içine getiriyor, sırf yanımıza gelmesinler diye. Patron ne yaparsa yapsın kazanana kadar buradayız

Mücadele Birliği: Son olarak önümüzde seçim süreci var, siz ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Benim pek bir umudum yok. Hepsi aynı

Mücadele Birliği: Röportaj için çok teşekkürler.

İşçi: Biz de teşekkür ederiz desteğinizin için.

Röportajdan sonra Sıra Neferi’nden arkadaşlar ve Denize Ezgi Müzik Grubu’ndan bir arkadaşın katılımıyla işçilere müzik dinletisi verildi. Müzik dinletisinin ardından işçilere “Bizler de kazanacağımıza inanıyoruz. İşçi sınıfı örgütlü olduğu sürece her zaman kazanacaktır” dedik ve oradan ayrılırken tekrar, “Lider Deri İşçileri Yalnız Değildir” “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak” sloganlarını attık ve işçiler de bizi alkışlarıyla uğurladılar.

Evet işçi sınıfı örgütlü olduğu sürece her zaman kazanacaktır. Sendikalar da işçilerin bir mücadelesi aracıdır. Sendikalar, işçinin ekonomik anlamda daha iyi şartlarda çalışması için mücadele verir. Ama sadece ekonomik taleplerle işçi sınıfı kurtuluşunu sağlayamaz. Çünkü bu tür kazanımlar kalıcı değildir. Bunu 1971 ve 1980 darbelerinde açık bir şekilde gördük ve yaşadık. Bunun anlamı işçilerin ekonomik taleplerini yadsınmak demek değildir. İşçi sınıfı ekonomik sendikal sosyal haklarını da ancak yönünü iktidara çevirip harekete geçtiği zaman kazanabilir. Reformlar devrim mücadelesinin yan ürünü olarak işçi sınıfının kazanım hazinesine yazılır. Ancak bu ekonomik sosyal sendikal hakların korunması için iktidarı alması gerekmektedir. Bugün işçi sınıfı kendini iktidara taşıyacak ve gelecekteki iktidar organları olacak olan Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlenmeli ve yüzünü iktidara çevirmelidir.

**İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir’den DİK’li İşçiler

TÜRK HAVA YOLLARI İŞÇİLERİ “GREV” DEDİ

Evet, onu artık tanımayan kalmadı! Artık herkes Türk Hava Yolları (THY)’ni tanıyor. Gözünü hava yolu ve hava alanı işçilerinin aşına, ekmeğine dikmiş bir kurum olarak tanınıyor.

Toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin istediği zam talebine lokavt ilan ederek karşılık veren THY, öyle sanıyoruz ki, işçilerin astıkları grev kararından sonra, daha da tanınacak!

Hava İş, hava yolları ve hava alanlarında çalışan işçilerin örgütlendiği, Türk-İş’e bağlı bir sendika olarak ne istiyor? Üyelerinin çalışma koşullarının düzeltilmesini, yeni işe girenlerle eskiden beri çalışanların arasındaki ücret farklarının giderilmesini, ücretlerine ilk altı ay-

da %23 zam yapılmasını. Bunlar THY tarafından “kabul edilemez” bulunduğu için Hava İş, Ağustos ayının ilk haftasında grev kararı almış durumda. THY yönetimi ise, lokavt ilan etmek, işçilere polisi saldırtmak suretiyle “karşı atak” a geçmiş durumda. Bir yandan da çalışanlarından greve karşı olduğuna dair imza toplayarak grev oylaması yapmaya zorlamaya çalışıyorlar. Eğer ¼ sayıya ulaşabilirlerse, bir grev oylaması yaptırıp grevden işçileri vazgeçirme yoluna gitmeyi hesaplıyorlar. Daha doğrusu, grev kararı alan işçilerin direncini kırmayı... Ama işçiler oldukça kararlılar. THY yönetiminin hangi oyunlara başvurabileceğini çok iyi biliyorlar, hükümet, grev ertelemesi yoluna gidecek olursa, onlar da kendilerine göre iş yavaşlatma vb

yaparak, uçuşları deyim yerindeyse felç etmeyi planlıyorlar. Üzerlerindeki tüm baskı ve tehditlere papuç bırakmıyorlar. Hava İş Sendikası başkanı, Atıl Ayçin, şirketin kendilerini daha duyarlı davranmaya çağırdığını söylüyor. THY’de, bazı çıkar sahiplerinin çalışanların yoksullaşmasına rağmen kendilerini düşündüğünü ve çalışanlardan mesai vb yapmalarının istendiğini belirten Ayçin, “elimizden geldiğince bu hava alanını onlara dar edeceğiz” diyor. Anlaşılan o ki, fırtına bulutları, gökyüzünde birikiyor ve yere inmeye hazırlanıyor.

Önümüzdeki günler, THY’nin ve onunla birlikte çalışanlarının yalnız Türkiye’de değil, tüm dünyada daha çok tanınacağı sıcak günler olacağı benziyor. □

07.07.07 KONSERLERİ VE KYOTO ÇIKMAZI

Büyük dinler tarafından yayılan inanışa göre, tanrı evreni altı günde yaratmış, yedinci gün dinlenmiş. Fazla mesai ücreti ve kıdem tazminatı talep edip etmediği bilinmiyor ama, demek tanrının da “sosyal hak”a ihtiyacı oluyor. Bu yaygın inanış nedeniyle, yedi rakamı, yüzyıllardan bu yana, uğur ve şansın sembolü olmuştur.

Gericiliğin kazanından beslenen burjuva sınıfı için dünyayı küresel ısınmadan kurtarmanın sihirli tarihi, elbette 07.07.07 olurdu. O gün, dünyanın beş ayrı kıtasında, yedi kentte, dev platformlar kuruldu; dünyada tanınmış 150 müzik grubu konserler verdi. Çaldılar, söylediler; milyonlarca watt elektrik harcadılar. Yüz binlerce seyirci, küresel ısınmaya dikkat çekmek için düzenlenen bu etkinliklerde, tonlarca litre bira, kola ve patates çipsi tüketti. Sermaye dünyasının popüler kültürü, bütün insanlığın geleceğini, tehdit eden bir sorunu, tam da kendine yakışır bir tarzda izledi. Yaratılışçı inanç, tüketip eğlenen ve sadece “seyirci” ve “müşteri” kimliğini kabul eden milyonlar.

07.07.07 konserlerinin küresel ısınmaya dair söyleyeceği şeyler de vardı. İnsanlara çözüm diye sunulanlar neydi dersiniz?: Dişini fırçalarken musluğu kapat, elektrikli aletleri kullanmadığında fişini çek, vs. vs. Böylece, küresel ısınma (ya da daha doğru bir deyimle “Doğanın Yıkımı”nın) bütün sorumluluğu, emperyalist-kapitalist dünyaya hükmeden tekellerin değil, milyonlarca insanın sırtına yüklenmiş oluyordu. Tam sermayeye yakışır bir ikiyüzlülük.

ABD eski başkan yardımcısı Al Gore, geçen aylarda bir belgesel filmle dünya gündemine oturmuştu. Küresel ısınmaya dikkat çeken Gore, belgeselde insanlara aynı hikayeyi okuyor ve sesleniyordu: “Fişini çek!”. Ama, sekiz yıl Clinton’un yardımcısı olarak dünyayı gaza bo-

ğan Al Gore’un, bin metrekare büyüklüğündeki saray yavrusu evinde, normalden 50 kat daha fazla elektrik harcadığı ortaya çıktı. İkiyüzlülük ve pişkinlik, burjuva dünyasının aromasıdır. Sulandıkça çoğalır.

Anti-Kapitalist Devrimin Mayası

Burjuvaziye, belgeseller ve dünya çapında konserlerle, “küresel ısınma”ya el atmak zorunda bırakan, ne vicdani sorumluluk duymasındır, ne de bilim dünyasının “Geç bile kalındı!” çılgınlarıdır. Onları asıl kaygılandıran, dünyada milyonların, insanlık cinsinin geleceğini tehdit eden bu soruna karşı harekete geçtiklerinde, kapitalist sistemi

yıkıma yönelecekleri olasılığıdır. Nitekim, böyle bir olasılığın gerçekleşme zeminlerinin ne derece güçlü olduğu, 1999 Seattle’da ayaklanması ve onu takip eden küreselleşme karşıtı anti-kapitalist eylemlerde defalarca test edilmişti. Seattle toplanan kalabalıklara ilk başlarda küçümsemeyle bakıp, “*Kap-lumbağa severlerle otomobil işçileri yan yana gelmiş*” diyorlardı. Ama sokağın devrimci eylemi, Seattle’da toplanan DTÖ zirvesinin dağılmasına neden olunca, tehlikenin farkına vardılar. Doğanın yıkımıyla ağırlaşan çevre sorunları, anti-kapitalist devrimin güçlü mayalarından biri haline gelmişti.

Küreselleşme karşıtı anti-kapitalist hareket büyüdükçe, bağrında taşıyıp kitlelere sunduğu dünya sorunları ve onlara ilişkin tartışmalar her yanı kapladı. Bu hareket, 20. yüzyılın parçalara bölünmüş kitlesel hareketlerini bir araya getirip, onları tek bir vücut halinde emperyalist-kapitalist sistemin karşısına çıkarıyordu. Geçmiş dönemde, savaş karşıtları, nükleer silah karşıtları, kadın hakları savunucuları, ırkçılık karşıtları,

çevreciler, işçiler, her biri tek bir soruna odaklanmış biçimde, büyük kitlesel gösteriler düzenleyebiliyorlardı. Ama, hareketin tekil soruna odaklanması, onu kolayca burjuva sınıfa yem haline getiriyordu. Lenin’in işaret ettiği gibi, bütünden kopartılmış her tekil demokratik istem, sonuçta burjuva egemenliği güçlendiren ve geniş kitleleri kandırıp oyalayacağı bir reform oyuncağı durumuna gelebiliyordu. Denilebilir ki Seattle, bu kısır döngüye ölümçül darbeler indirdi. O güne dek farklı kanallardan akan hareket bir araya geldi, sorunlar masaya yatırıldı ve bir bütünlük sağlandı. Her hareket, odaklandığı sorunun kaynağına doğru indikçe, hedef alınacak sistem berrak biçimde ortaya çıktı. Irkçılık, kadın sorunu, çevre kirliliği, savaş, hep aynı faili işaret ediyordu: Emperyalist-kapitalist sistem. Marksizm-Leninizm’in

on yıllardır dile getirdiği bu gerçek, adeta bu on yılların acısını çıkartırcasına, hızlı bir şekilde, sokaktaki insanın gerçeği haline geliyordu. Bu gelişme sermaye dünyasında paniğe ve korkuya neden oldu. Burjuvazinin bu gibi durumlarda kullandığı taktik belliydi: Hareketin bütünlüğünü parçalamak, her bir parçayı sistem karşısında felç etmek. ABD eski başkan yardımcısı Al Gore'u "çevre savaşçısı" olarak öne çıkaran propaganda, böyle başladı.

Yine de, konserlerle, belgesellerle, "Fişini çek!" önerileriyle, burjuvazi, hedef tahtasından kurtulamayacağını farkında. Bu nedenle, bu günlerde, Kyoto Protokolü'nü, küresel ısınmayı önleyecek asıl güçmüş gibi sunarak, uygulamaya hazırlanıyor.

Hemen belirtelim. Kyoto Protokolü, doğanın yıkımına tepki olarak biçimlenen anti-kapitalist hareket için bir tuzaktır. Nasıl bir tuzak olduğuna geçmeden önce, tarihçesine bakalım.

1992'de Rio kentinde toplanan Dünya Zirvesi'nde temelleri atılan bu protokol, uzun yıllar başta ABD olmak üzere, çevreyi en çok yıkıma uğratan ülkelerin imzalamaktan kaçındığı ve bu güne dek resmen yürürlüğe girmediği için, herhangi bir yaptırım gücü kazanamamış bir anlaşma olarak kaldı.

ABD, Kyoto'nun öngördüğü kısıtlamalara, ekonomisi zarar göreceği savıyla karşı çıktı. En başta Protokol, kapitalist üretim sistemini değil, ama "fosil yakıt tüketimi"ni baş suçlu ilan ediyordu; petrol, doğalgaz ve kömürün üretimde ve tüketimde kullanımına kısıtlamalar öngörüyordu. Ama, dünyada tüketilen fosil yakıtların %26'sını, dünya nüfusunun yalnızca %5'ini oluşturan ABD'liler tüketiyordu. Petrol, doğalgaz ve kömürle üretilen enerji ile üretim yapan dev tekellerin yanında, asıl büyük kısım, %70 oranında, otomobillerle eve, işe, okula, alış-verişe giden Amerikalılarca gerçekleştiriliyor. Bu haliyle Kyoto Protokolü en çok ABD'li otomobil üreticilerini ve dev petrol tekellerini etkileyecekti. Nitekim Exxon, Chevron gibi petrol devlerinin, Küresel Isınma'yla ilgili raporlar hazırlayan bilim insanlarına, milyonlarca dolar rüşvet dağıttığı, çok bilinen bir 'sır' oldu.

ABD ve ona ayak uyduran ülkeler, Kyoto Protokolü'nü uygulamaya geçmekte ayak süredursunlar, kötü haberler çabuk yayılmaya başladı. Ardi ardına yayımlanan raporlar, gerçek bir felaket tablosu çiziyordu. Bu araştırmalara göre, dünyadaki en son buzul kütleleri 2060 yılında erimiş olacaktı. O zamandan çok önce, dağların doruklarında biriken ve nehirleri besleyen buzullar tükenecek ve Avrupa gibi gelişmiş ekonomiler de dahil, ortaya inanılması güç bir kuraklık, kıtlık ve açlık çıkacaktı. Bu gidişin, sistemde yaratacağı altüst oluşlardan ürken burjuvazi, Kyoto Protokolü'nü bir kurtarıcı belge olarak yeniden gündemleştirdi.

Doğanın Yıkımından Kâr Sağlayanlar

Nihayet, doğanın yıkımı konusunu propaganda faaliyetleri arasına katan bazı siyasi gruplar, "Kyoto Protokolü"nü sahiplenir görünüyorlar. Oysa protokol, doğanın yıkımını önlemek bir yana, bu yıkımdan yeni kazançlar çıkarma uğraşının belge-

sidir.

Protokol'e göre, küresel ısınmaya neden olan tüm ülke ve şirketlere, havaya saldıkları karbondioksit miktarını, belli bir kota sınırı içinde tutmaları şartı getiriliyor. Ancak, söz konusu kotalar, geçmiş dönemlerdeki üretim gözönüne alınarak saptanıyor. Yani, dünyayı en çok kirletenler, yine en yüksek kota sahipleri olarak faaliyetlerini sürdürebilecekler.

Kyoto Protokolü, dağıtılan bu kotalar üzerinden bir "serbest piyasa" oluşumunu hedefliyor. Eğer bir ülke belirlenen kotayı doldurmuşsa, kotasının tümünü harcamamış ülkelerden kota satın alabiliyor. Bu kirli alış-veriş, ülkeler arasında olduğu gibi, şirketler arasında da gerçekleşebiliyor.

Bu kirletme kotası piyasasının mali-sermayeye nasıl bir kazanç kapısı araladığını sezenler, hemen kolları sıvadılar. Dünyanın en büyük yatırım bankalarından Morgan Stanley, bu alanda değerlendirmek üzere, 3 milyar dolar ayırdığını duyurdu. Kötü şöhretli George Soros da bu piyasa için hazır olduğunu duyurdu. Bütün bu paralar, doğanın yıkımını, spekülasyonla kazanç histerisiyle besleyip hızlandırarak bir "kota piyasası" için ayrılıyor. Ve bunun mekanizması Kyoto Protokolü ile sağlanıyor.

Doğanın yıkımını, bir kırbaç gibi tenlerinde hissetmeye başlayan insanlar, bu meselenin yalnızca kaplumbağaların yumurtalayamaması yada kutup ayılarının kış uykusuna yatamamasıyla sınırlı olmadığını görüyorlar. İnsanlık, son yüzyıl içinde üçüncü kez kendi türünü yok edecek bir tehditle karşılaşılıyor. İlk ikisi, birinci ve ikinci dünya savaşlarıydı, ve sosyalizmin zaferiyle sonuçlanmıştı. Doğanın yıkımı, çok daha korkutucu bir tehdit, geri dönüşü yok.

Dünya, köklü bir değişime hazırlanıyor. Çünkü bu değişim dört bir koldan gelip, acil ve kaçınılmaz bir zorunluluk olarak, milyonların önüne dikiliyor. Ve doğa, öcünü insanlıktan değil, kapitalizmden alacaktır. □

İZMİR'DE DERGİ DAĞITIMI

14 Temmuz günü, 5 yoldaşımızla birlikte bir emekçi semtinde dergi ve bildiri dağıtımına çıktık. Bu emekçi semtinde halk tarafından iyi karşılandık ve bu emekçi semtinde hemen hemen herkese bildiri ve dergi dağıtımını yaptık ve bizlere "bu bildiriler ne amaçlı" şeklinde sorular yönelttiler. Bizler de şöyle cevap verdik; "bizler seçimleri boykot ediyoruz yani oy kullanmayacağız artık bizleri kimse'nin sömürmeye hakkı yoktur". Bir yoldaşımız elindeki megafonla bu emekçi semtindeki halka şöyle seslendi: "Gün geçtikçe işçiler emekçiler daha yoksullaşıyor, gün geçtikçe gençlerimiz işsiz kalıyor, gelin hep beraber birlik olup bu mücadelemizde beraber yürüyelim. Gelin bu seçimde oy kullanmayalım".

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

DAHA ATAK DAHA İNİSİYATİFLİ

Portekiz Komünist Partisi'nin eski genel sekreteri, 91 yıllık ömrünün 74 yılını komünist devrim mücadelesine adanmış önderi Alvaro Cunhal, "Yarın Bizimidir Yoldaşlar" adlı kitabında, Portekizde illegal mücadele yürüten komünist militanları anlatır. Bunlardan biri de Paulo'dur. Kitabın bir yerinde, "*bütün yaptığımız ve yapacağımız şeylerin temelinde düş vardır dostum (...)* Düş kurmayı öldürürsek kendimizi öldürürüz" diyen "ihtiyar" Paulo. Romanın başlarında belli belirsiz, söz uygunsa "silik" gözükken, sadece kendisine verilen görevleri yapan Paulo, parti ağır bir darbe aldığı anda öne çıkar ve toparlayıcı olur. Ve bize adeta bir komünist partinin devrim mücadelesinde başarıya ulaşması için inisiyatif sahibi kadrolara sahip olmasının ne kadar yaşamsal önemde olduğunu gösterir.

Elbette inisiyatifli olmak için illa da romanlarda olduğu gibi, "zor" dönemleri beklemeye gerek yoktur. Bir parti her zaman cesur inisiyatifli kadrolara ihtiyaç duyar. Olayların kendiliğinden akışına müdahale edebilecek, zamanı ve yeri iyi tayin ederek öne çıkabilecek, söylemekten çok yaparak herkese örnek olacak kadrolara her zaman ihtiyaç vardır. Her zaman "ilk adım"ı başkalarından bekleyenler de, "ilk adım"ı kendisi atmak için sabırsızlananlar da olacaktır. Birileri önce başkalarının yapmasını bekleyip, nasıl yapıldığını ya da yapıp yapılmadığını görüp ona göre adım atarlarken birleri de, belkide tüm deneyimsizliklerine, deyim yerindeyse acemiliklerine rağmen, birşeyin yapılması gerektiğini bilince çıkardıktan sonra, kimsenin kendisine söylemesini beklemeden cesaretle öne atılacaktır. Hatalar yapacak mıdır? Muhtemelen, ama onların yapacağı hatalar, inisiyatifsizlikten daha zararlı olmayacaktır.

Zaten inisiyatifsizliğin ya da, yeterince inisiyatifli olamamanın en önemli nedeni hata yapma korkusudur. "Ya hata yaparsam", "ya iyi yapamazsam" düşüncesi insanı düşündüğü şeyi yapmaktan da alıko-yabilir. Örneğin bir çoğumuzun muzdarip

olduğu yazı yazma konusu. Bu konudaki girişim eksikliğinin bir nedeni yeterli olamamaksa bir diğeri kendine özgüven eksikliği, hata yapma yada iyi yapamama korkusudur. Birçok genç yoldaşımız sadece ve sadece bu nedenle yazı yazma işine giriş(e)miyorlar; bekliyorlar. Neyi? O mükemmel yazı yazacakları anı! Ya da nede olsa yazan birileri olduğuna göre kendilerinin yazmasına gerek olmadığını düşünüyorlar. Eğer bir gün bir boşluk olursa elbette o boşluğu inisiyatif göstererek dolduracaklardır, ama şu an böyle bir "boşluk" olmadığına göre girişmeye de gerek yok diye düşünüyorlar.

Bir de bu düşünce şeklinin her konuda geçerli olduğunu düşünün. Yani herhangi bir işi yapmak için o konuda bir "boşluk" oluşmasının beklendiğini... Bu korkunç olurdu değil mi? Kendimizi çok yönlü ve bütünlüklü geliştirmek yerine beklemek, sadece bize verilen görevleri yapmak ama fazlasını yapmak için istek duymamak. Yada motivasyonun olmayışı, gönüllü çalışma yerine çalışmayı bir yük olarak algılama... Bütün bunlar inisiyatifli olunmasının önündeki engellerdir. Büyük devrimci önder Fidel Castro "*yapabileceklerinden daha fazlasını yapmak için istek duymayanların devrimciliğinin sorgulanması gerektiğini*" söylüyor. Elbette herkesin bir kapasitesi vardır; ama bir komünist kapasitesinin sınırlarını sonuna kadar zorlamalıdır. Daha baştan, bir işe girişmeden, denemeden yapamayacağını söylemek bir komüniste yakışır bir tavır değildir. Herkes devrimin öğrencisidir; devrimden, onun diyalektik gelişim sürecinden, öğreneceğimiz şeyler var. her şeyden önce hepimizin çalışma ve mücadele ile başaramayacağımız hiçbir şeyin olmadığına yürekten inanmamız gerekiyor. "*Doğru tavır budur*" diyor, yine Fidel Castro "*engellere karşı yapılması gereken görevlere karşı savaşçı bir tavır; meydan okuyan bir tavır*". Ancak böyle bir tavır sayesinde güçlüklerin üstesinden gelebiliriz. Güçlükler karşısında daha ilk adımda yılmınlığa kapılmaz, savaşçı

bir kişilik edinebiliriz.

Ama bütün bunlar için devrime güçlü bir inanç gerekiyor. "Devrime inanmak" da bir din adamının dine inanması gibi değildir. Bu bilimsel bir inanç olacaktır. Dünya üzerindeki olay ve olguların iç örgüsünün zorunlu olarak bir devrime götürüleceğine, bir gün dünyanın komünist bir devrimle sarsılacağına olan bilimsel bir inanç. Bu olmadan hiç kimseden gönüllü bir çalışma beklenmemelidir. Tersinden söyleyecek olursak, gönülsüz çalışmanın, çalışmayı bir yük olarak görmenin, motivasyon eksikliğinin temelinde yatan şey işte bu inanç eksikliğidir.

Devrimin birgün gerçekleşeceğine olan bilimsel inançla bunu yapacağımıza olan inanç abası gitmek zorundadır. "Devrimi biz yapacağız" daha doğru bir söylemle "devrime biz önderlik edeceğiz" demek, kollektife ve kendimize güven duymak demektir. Bu özgüven olmadan ne iddali olunabilir ne de inisiyatifli. Örneğin örgütlenme çalışmasına girişirken eğer daha en başından bunu yapacağımıza kesin bir inanç duymuyorsak, kendimize güvenmiyorsak nasıl başarılı olabiliriz. Birisini yada birilerini örgütlemek için içimizde nasıl bir istek uyanabilir ki? Oysa biliyoruz ki bunu başarmak zorundayız, kitleleri örgütlememiz gerekiyor. Kitleler içinden insanları seçip onlarla birebir ilgilenmemiz, zamanımızın çoğunu onlarla geçirmemiz, ısrarlı, kararlı bir çaba içinde olmamız gerekiyor. İnsanları burjuvazinin inisiyatifine ya da oportünist, reformist partilerin, örgütlerin inisiyatifine bırakmamalıyız. Hızla adım atmalı, hızla girişmeli ve sonuç alana kadar işin peşini bırakmamalıyız. Komünist inatla, komünist kararlılıkla hareket etmeliyiz; daha atak, daha girişken olmalıyız. Hatta bu konuda aramızda bir sosyalist yarışma başlatmalıyız. Her çalışmayı bütünlüklü değerlendirmeli, her çalışmadan bütünlüklü sonuç çıkarmalıyız. Ancak bu şekilde eksiklerimizi görüp gerekli dersleri çıkarır ve hızla bunların üzerine giderek sonuç alırız.

Bu konuda devrimi canlı algılayış, canlı kavrayış çok önemlidir. Her eylemden bir ayaklanma çıkabileceğini düşünmemiz gerekiyor. Ünlü yazar Viktor Hugo'nun dediği gibi, her ayaklanmanın bir hamaldan general, bir tuğladan gülle yaratılacağını unutmadan hareket etmeliyiz. Diyelimki bulunduğumuz bölgede, herhangi bir nedenle bir ayaklanma başladı, bu durumda yoldaşlarımızın bölgeye ulaşmasını bekleyeceğiz, yoksa hemen daha ilk an-

da kaç kişi olduğumuza aldırmadan ayaklanmanın başına geçip kitlelere önderlik mi edeceğiz? Bu “cesur inisiyatif” gösterecek miyiz, yoksa pısrık bir şekilde bekleyecek miyiz? Örneğin “kurumda duracak insan yoktu”mu diyeceğiz, yoksa gerektiğinde tüm kurumları kapatıp ayaklanmayı bir devrime dönüştürmek için oraya mı koşacağız? Alışkanlıklarımızın, konformizmin tutsağı mı olacağız, yoksa sıçramalara uygun, tarihsel görevimizin bilinciyle ve inisiyatifleriyle mi hareket edeceğiz. Gerekli esneklikleri göstererek hızla hareketin içinde mi olacağız yoksa kendi kalıplarımızın, statükoculuğumuzun içine mi hapsolacağız. Yoksa gözümüzün önünde bir devrim akıp giderken biz hala bir yerlerden gelecek haberi mi bekleyeceğiz. Fidel Castro böylelerini eleştirirken “hiç devrim yapmadan hata işlemelerindense, devrim yaparken hata işlemelerini tercih ediyoruz” diyor. İnsan en iyi pratikte öğrenir. Bir şeyi

yapıp yapamayacağını da öğrenmenin en iyi yolu o işi yapmaya girişmektir. Ve başarmak için canla başla çalışmaktır. Bu konuda bize komünist vicdanımız rehberlik etmelidir. Gerçekten bu işin gerektirdiği enerjiyi harcıyor muyuz harcamıyor muyuz? Gerçekten devrimi örgütlemek, en ücra köşelerdeki insanlara ulaşmak için zamanımızı iyi değerlendiriyor, günlük planlar yapıyor ve bunları hayata geçirmek için canla başla çalışıyor muyuz? Bize bir şey söylenmesini beklemeden, ne yapılması ve nasıl yapılması üzerine kafa yoruyor, yaratıcı düşüncelere ulaşabiliyor muyuz? Yoksa varolan durum bize yeterli mi geliyor, bizi memnun mu ediyor? Kendimiz için bir sınır çiziyor muyuz? “Yapabileceklerimin hepsini, hatta daha da fazlasını yapıyorum” diyebiliyor muyuz? Kollektifi ve kendimizi geliştirmek için içimizde bir istek duyuyor, her iki dakikada bir insanın ölümüne neden olan kapitalizmin yıkılışını çabuk-

laştırmak için yeterince hızlı hareket edebiliyor muyuz?

İnisiyatifli olup olmamayı düşünürken bütün bunların hepsini yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Gerçekten devrime yoğunlaşıyorsak, gerçekten kolektifimizi hak ettiği yere getirmeyi hedefliyorsak o zaman önümüzdeki engellerin başında yeterince inisiyatifli olamamızın geldiğini görmeliyiz. Bu konuda deneyimli yoldaşlara çok iş düşüyor. Onlar her işi kendileri yaparak değil, ama belki bir ilk örnek olarak genç yoldaşlara bir şeyin nasıl yapıldığını göstererek, onları inisiyatifli hale getirebilirler. Onların yapacakları hatalardan korkmadan, sabırla bunları düzelterek, genç yoldaşlara inisiyatif vermeli, onların kendi deneyimleriyle öğrenmelerini sağlamalıdır. Bir siyasi hareketin geleceğini garanti altına alacak olan ve devrimin zafelerini yakınlaştıracak olan da bundan başkası değildir.□

GAZİ'DE SEÇİMLERİ BOYKOT ETKİNLİĞİ

21 Temmuz'da Gazi Mahallesi'nde Mücadele Birliği Platformu “Seçimleri Boykot Et” politikası ile ilgili olarak bir etkinlik düzenledi. İlk olarak Gazi Dörtüol'da toplandı. Çevre esnafa ve yoldan geçenlere seçimlerle ilgili daha önce hazırlanan bildiriler dağıtıldı. Daha sonra üzerinde “Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş / Mücadele Birliği” imzalı pankart açıldı. Pankartla birlikte açılan üzerinde Denizlerin resminin olduğu kızıl bayraklar dikkat çekiciydi. Düzenli bir kortej olunmasını ardından Mücadele Birliği adına bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında; “*Burjuvazi şimdi tüm dikkatini ve enerjisini, işçi ve emekçilerde seçimlere karşı bir ilgi uyandırmaya yoğunlaştırmış durumda. Ama ne yapsalar olmuyor, geniş işçi ve emekçi yığınlar, sandıktan çıkacak sonuca karşı ilgili değiller. Onlar eğer oluşabilirse, oluşacak burjuva parlamentodan hiçbir beklenti içerisinde değiller. Biz buradan onlara seslenmek istiyoruz.*

İşçiler, emekçiler,

Yaşadığımız ağır sorunların çözümü burjuva parlamentoda değil. Bugün kim size burjuva parlamentodan sizin için bir sonuç çıkacağını

söylüyorsa yalan söylüyor. Orada ceylan derisi koltuklarda oturanlar, ya da oturacak olanlar sizi düşünmezler. Bugüne kadar düşünmediler, bundan sonrada düşünmeyecekler. Denemediğiniz kaldı mı? Bugüne kadar her gelen gidene aratmadı mı? Hangi yakıcı ihtiyacınız karşılandı? Yine işsiz kaldınız, yine açsınız, yine evsiz barsız kaldınız. Yine hastane önlerinde çile çeken sızsiniz, yine akşam evinize ekmeğe götürmekte zorlanan sızsiniz, yine çocuklarınızın geleceğinden endişelenen sızsiniz, yine geçim sıkıntısı çeken, yine dili yasaklanan, yine zindanlara kapatılan, yine sokak ortasında dövülen, karakollarda işkenceden geçirilen sızsiniz. Sizin artık kendi iktidarınızı kurmak dışında bir seçeneğiniz yok. Burjuva partileri ve sizi kandırmaya çalışan reformist partileri bir torbanın içine süpürüp, ağızlarını bağlayıp tarihin çöplüğüne atmaktan başka alternatifiniz yok. SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM DEVRİM İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM” denildi.

Basın açıklamasının hemen ardından sloganlarla yürüyüş şeklinde etkinliğin yapılacağı Okul Parkı'na kadar yüründü. Yol boyunca yine bol miktarda seçimleri boykota çağrı yapan kuşlamalar yapıldı. Okul parkına gelindiğinde etkinlik Grup Emeğe Ezgi'nin sahne almasıyla başladı. Parkın çeşitle yerlerine seçimleri boykota çağırın Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartlar açılmıştı. Emeğe Ezgi'nin söylediği şarkılarla coşan Gazili gençler uzun süre omuz omuza halaylar çekti. Ardından DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) adına bir işçi konuşma yaptı. Yapılan konuşmada burjuva sistemin ve onun parlamentosunun işçi ve emekçiler için artık hiç bir umut vaat etmediği, çözümün seçimlerde değil devrimde ve sosyalizmde olduğu vurgulandı. Konuşmanın hemen ardından Emeğe Ezgi tekrar sahne aldı ve müzik dinletisine kaldığı yerden devam etti. Emeğe Ezgi'den sonra Mücadele Birliği Platformu adına bir kişi konuşma yaptı. Yapılan konuşmada emperyalist-kapitalist sistemin geri dönüşsüz bir krizde olduğu anlatıldı ve bu krizi daha da derinleştirmek, krizden devrim ve halk iktidarı için yararlanmak gerektiği vurgulanarak seçimleri boykot et çağrısı yapıldı. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmadan hemen sonra hep birlikte 13 Mart savaşçıları için yazılmış Komsomol Marşı okundu.

Son olarak da havanın kararmasıyla birlikte, sinevizyonda seçimleri boykot çalışmalarının anlatıldığı ve boykot çağrısı yapan bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösteriminin ardından etkinlik sık sık atılan “Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş” sloganlarıyla sona erdi.□

20 Temmuz 2007 - Taksim

AYIŞIĞI VE EKİN SANAT MERKEZLERİ 4. KONFERANS PROGRAMI

1.GÜN- 16 AĞUSTOS 2007 PERŞEMBE

(Bir yıllık faaliyet raporlarının ve yeni döneme ilişkin önerilerin sunulacağı bu bölümde, aynı zamanda 5. konferans için konu önerileri de bildirilecektir.)

- 09.00 – 11.00 1. OTURUM Antep Ayışığı Sanat Merkezi
Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi
- 11.00 – 11.30 ARA
- 11.30 – 13.30 2. OTURUM İzmir Ayışığı Sanat Merkezi
İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneğı
- 13.30 – 14.30 YEMEK
- 14.30 – 16.30 3. OTURUM Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi
Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneğı
- 16.30 – 17.00 ARA
- 17.00 – 19.00 4. OTURUM Taksim Ayışığı Sanat Merkezi
ÖNSÖZ Dergisi
Emeğe Ezgi Müzik Grubu
- 19.00 – 20.00 YEMEK
- 20.00 AKŞAM PROGRAMI

2.GÜN- 17 AĞUSTOS 2007 CUMA

- 09.00 – 11.00 1. OTURUM Faaliyet raporlarının değerlendirmesi
- 11.00 – 11.30 ARA
- 11.30 – 13.30 2. OTURUM Kararlar ve sonuç
- 13.30 – 14.30 YEMEK
- 14.30 – 16.30 3. OTURUM Sosyalizm Projesi- Giriş
Sosyalizmde Hammaddelerin kullanılması
- 16.30 – 17.00 ARA
- 17.00 – 19.00 4. OTURUM Sosyalizmde Bilim, Teknoloji, Enerji ve İletişim
Sosyalizmde Ulaşım
- 19.00 – 20.00 YEMEK
- 20.00 - 22.00 5. OTURUM Sosyalizmde Belediyeler
Sosyalizmde Kırsal Yerleşimler

3.GÜN- 18 AĞUSTOS 2007 CUMARTESİ

- 09.00 – 11.00 1. OTURUM Sosyalizmde Kültür
Sosyalizmde Basın ve Yayın
- 11.00 – 11.30 ARA
- 11.30 – 13.30 2. OTURUM Sosyalizmde Sanat
Sosyalizmde Eğlence
- 13.30 – 14.30 YEMEK
- 15.30 – 16.30 3. OTURUM KONUKLARIMIZ
- 16.30 – 17.00 ARA
- 17.00 – 19.00 4. OTURUM Sosyalizmde Eğitim
Sosyalizmde Gençlik ve Spor
- 19.00 – 20.00 YEMEK
- 20.00 - 22.00 5. OTURUM Sosyalizmde Sağlık
Sosyalizmde Çevre ve Ekoloji

4.GÜN 19 AĞUSTOS 2007 PAZAR

- 09.00 – 11.00 1. OTURUM Sosyalizmde Kadın
Sosyalizmde Çocuk
- 11.00 – 11.30 ARA
- 11.30 – 13.30 2. OTURUM Sosyalizmde Sokak Çocukları
Sosyalizmde Dışlanmışlar
- 13.30 – 14.30 YEMEK
- 16.30 – 16.30 3. OTURUM Sonuç ve Değerlendirme
- 16.30 – 17.00 ARA
- 17.00 – 19.00 4. OTURUM Sonuç ve Değerlendirme
- 19.00 – 20.00 YEMEK

